

www.yvoe.com

SAMPLE BOOK

မတီလီဒါ

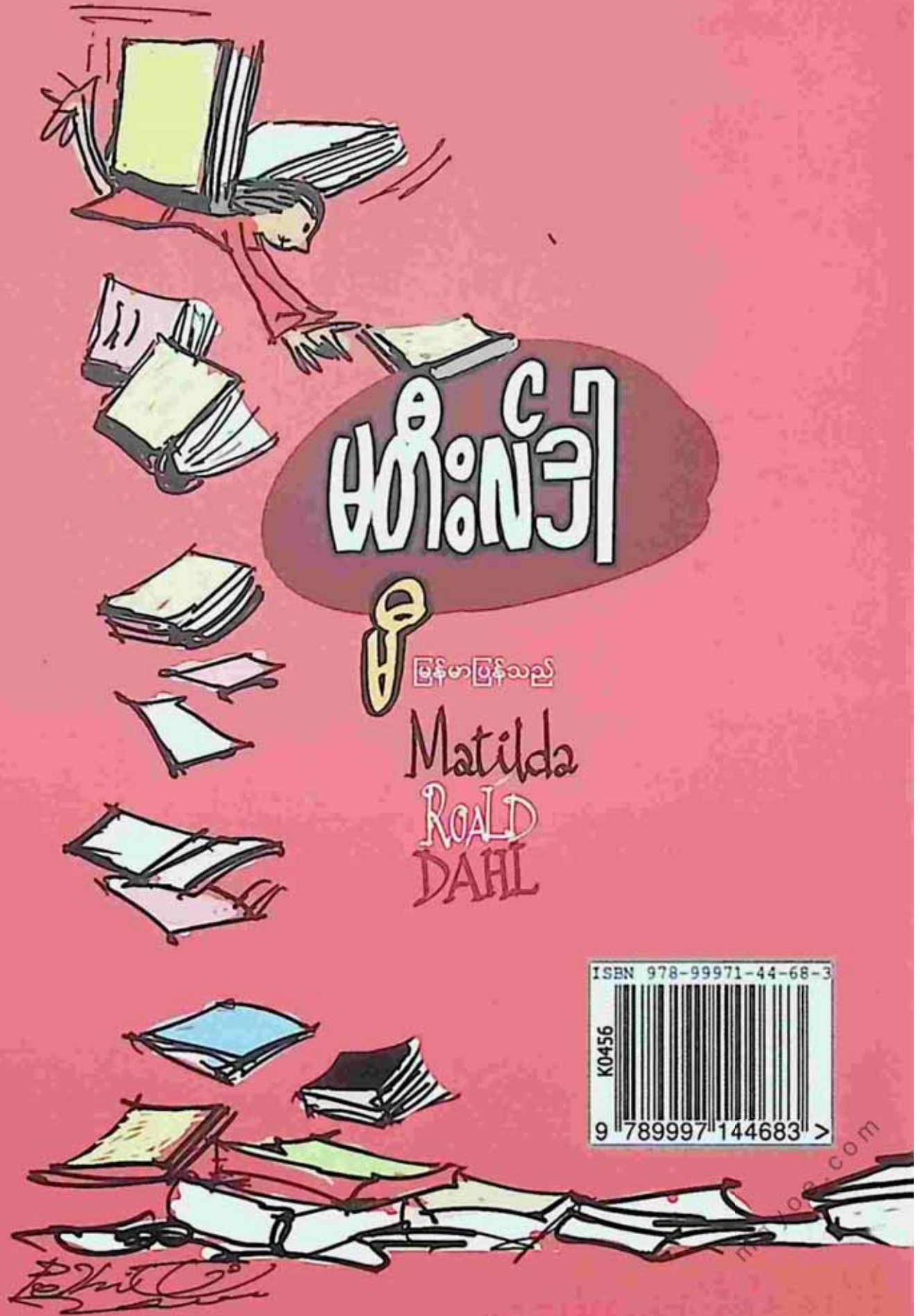

ပြန်မပြန်သည်

Matilda
ROALD
DAHL

www.yvoe.com

မိန်းမ

မြန်မာပြန်သည်

Matilda
ROALD
DAHL

ISBN 978-99971-44-68-3

K0456

9 789997 144683 >

Handwritten signature or text at the bottom left corner.

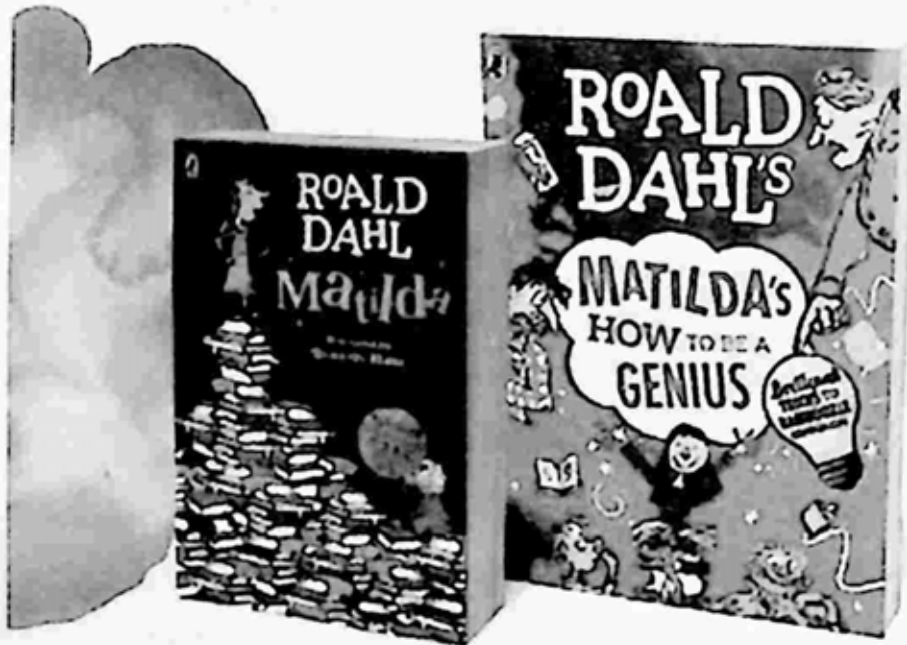
mgyoe.com

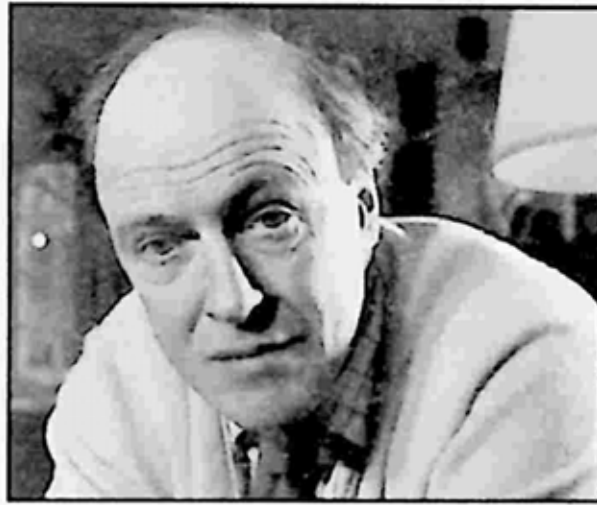
ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - ပထမအကြိမ် - ဇွန်လ၊ ၂၀၂၂ ခုနှစ်။
  - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
  - မျက်နှာပုံးနှင့် ဦးအေးဝင်း၊ အေးကမ္ဘာပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၂၉၀)
  - အတွင်းပုံနှိပ် - အမှတ် ၄၆၊ ၄၆ လမ်း၊ ဗိုလ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
  - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော်- ဖေသစ်တည်
  - Illustrated by Quentin Blake
  - တန်ဖိုး - ၄၂၀၀ ကျပ်

Be
EXTRAORDINARY
with
Matilda

Roald Dahl

(1916-1990)

၁၉၁၆ စက်တင်ဘာ၊ ၁၃ ရက်နေ့တွင် Llandaff, Wales ၌ နော်ဝေလူမျိုး မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တောင်ဝင်ရိုးစွန်းကို ပထမဦးဆုံး ရောက်ရှိခဲ့သည့် နော်ဝေလူမျိုး ရိုးလ်အက်မင်ဆင်၏ အမည်ကို ယူ၍ ရိုးလ်ဒါးဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ သူငယ်စဉ်မှာပင် သူ့အစ်မနှစ်ယောက်နှင့် သူ့အဖေတို့ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။

တစ်ဦးတည်းကျန်ခဲ့သော သားလေးအား မိခင်မှ အကောင်းဆုံးသော ကျောင်းများတွင် ထားခဲ့သည်။ ကျောင်းပြီးသောအခါ အရှေ့အာဖရိကရှိ ဆီကုမ္ပဏီတွင် အလုပ်လုပ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အတွင်း၌ ဗြိတိသျှလေတပ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သည်။ ၁၉၄၀ စက်တင်ဘာတွင် လေယာဉ် မတော်တဆမှုဖြင့် ဒဏ်ရာအပြင်းအထန်ရခဲ့ကာ လေတပ်မှ အနားယူလိုက်ပြီး စာပေများ စတင် ရေးသားခဲ့သည်။

လေယာဉ် မတော်တဆဖြစ်စဉ်က အဖြစ်အပျက်များကို အခြေခံကာ ရေးသားခဲ့သော “Shot Down Over Libya” ဖြင့် စာပေလောကသို့ စတင် ရောက်ရှိခဲ့သည်။ ရိုးလ်ဒါး ရေးသားခဲ့သော စာအုပ်များစွာကို ရုပ်ရှင်အဖြစ်သို့ ရိုက်ကူးပုံဖော်ခံခဲ့ရသည်။ ရိုးလ်ဒါး၏ ကလေးစာအုပ်အများစုကို Quentin Blake က သရုပ်ဖော်ပုံ ရေးဆွဲခဲ့သည်။

၁၉၉၀ နိုဝင်ဘာ ၂၃ တွင် အောက်စဖို့ဒ် ကွယ်လွန်သည်။

မိ

အမည်ရင်းမှာ မိမိခိုင် ဖြစ်သည်။ ၁၉၉၁ ခုနှစ်တွင် မိုးကုတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့ပြီး မွေးချင်းငါးယောက်အနက် အငယ်ဆုံး ဖြစ်သည်။

တက္ကသိုလ်ဝင်စာမေးပွဲကို အ.ထ.က(ခွဲ) ဘော်ဗဒါန်းကျောင်းမှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး ကွန်ပျူတာတက္ကသိုလ်(မန္တလေး) မှ မဟာကွန်ပျူတာ သိပ္ပံဘွဲ့ ရရှိခဲ့သည်။

ငယ်စဉ်က ကျောင်းစာကြည့်တိုက်တွင် လုပ်အားပေး ပါဝင်ကူညီရင်း စာအုပ်များကို ပိုမိုသဘောကျခဲ့၊ ဖတ်ရှုလာခဲ့ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် စာရေးချင်စိတ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

တက္ကသိုလ်တွင် လေ့လာရသော Programming ဘာသာရပ်ကို စတင် စိတ်ဝင်စားမိရာမှ ဆော့ဖ်ဝဲရေးရလျှင် လူဖြစ်ကျိုးမနပ်တော့ဟု ခံစားမိကာ ဆော့ဖ်ဝဲရေးသည့် အလုပ်ကို ပျော်ပျော်ကြီး လုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။

လက်ရှိတွင်တော့ စာလေးဖတ်လိုက်၊ စာလေးရေးလိုက်၊ ဆော့ဖ်ဝဲလေး ရေးလိုက်နှင့်သာ နေရလျှင် နေပျော်၊ သေပျော်သော ဘဝဖြစ်ပြီဟု လက်ခံထား သည်။

□

ROALD DAHL

MATILDA

Illustrated by Quentin Blake

မတီးလ်ဒါနှင့်ပတ်သတ်၍

ဖတ်ရင်း ကြိုက်မိသော ဝတ္ထုတိုအချို့ကို လက်တည့်စမ်း ဘာသာပြန်ကြည့်ရင်း သုံးလေးပုဒ်လောက် ပြန်ပြီးသွားသော အချိန်တွင် အမေလို ချစ်ရသော တီဝိုင်းက ဖေ့ဘုတ်မှ စာအုပ်ကြော်ညာတစ်ခုကို မက်ဆင်ဂျာတွင် ပို့လာပြီး ဖတ်ကြည့်ချင်လားဟု မေးသည်။ ကြည့်လိုက်သောအခါ ရိုးလ်ဒါ၏ စာအုပ် ၁၆ အုပ် ပါသည့် စုစည်းမှုတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ စာအုပ်မြင်လျှင် ငမ်းငမ်းတက်ဖတ်ချင်၊ လိုချင်သော ဝသီအရ ဖတ်ချင်တာပေါ့ဟု ဖြေလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် စာအုပ် ၁၆ အုပ် လက်ထဲ ရောက်လာသည်။

ထိုစာအုပ် ၁၆အုပ်ထဲတွင်မှ Matilda စာအုပ်ကို အရင်ဆုံး ကောက်ဖတ်ဖြစ်သည်။ ဖတ်ရင်း ရိုးလ်ဒါ၏ စာပေလေကြောတွင် မျောသွားရသည်။ စာဖတ်သည့် မတီးလ်ဒါ၊ ကဗျာစပ်သည့် မတီးလ်ဒါ၊ ကိုယ့်မှာရှိသည့် အစွမ်းကို ဉာဏ်ရှိရှိ အသုံးချကာ သူချစ်ရသည့် ဆရာမလေးအား ကူညီသွားသည့် မတီးလ်ဒါ။ စာအုပ်ကိုဖတ်ရင်းနှင့်မတီးလ်ဒါအား ချစ်သည်ထက် ချစ်လာခဲ့သည်။ ထို့အတူ တူလေး၊ တူမလေးတို့အား ဖတ်ပြချင်၊ ဖတ်စေချင်လာသည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ဝတ္ထုတိုများကို လက်တည့်စမ်း ဘာသာပြန်ကြည့်နေချိန်လည်း ဖြစ်သည်မို့ မိမိ၏ ဘာသာပြန်ခွဲကို စမ်းသပ်

ကြည့်ရင်း တစ်ဆင့်ထပ်တိုး၍ ဤစာအုပ်ကို ဘာသာစမ်းပြန်ကြည့်ဖြစ်သည်။
 ဘာသာပြန်ရင်း တစ်ခန်းပြီးတိုင်း တူမလေးတို့အား မက်ဆင်ဂျာမှတစ်ဆင့် ပို့၍
 ဖတ်ကြည့်စေခဲ့ပါသည်။ ၁၁နှစ်အရွယ် တူမလေးက ဇာတ်လမ်းထဲတွင် စီးမျော
 လိုက်ပါခံစားနိုင်သည်ကို တွေ့ရ၍ အနည်းငယ် ကြည်နူးမိပါသေးသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ဖြစ်အောင် ကူညီစောင့်မပေးပါ
 သော တီဝိုင်းနှင့် ဘာသာပြန်ချင်စိတ်ကို ဖွံ့မီးကဲ့သို့ ဆက်တိုက်ရှိနေအောင်
 အခန်းတိုင်းလိုက်ဖတ်၊ ခံစားပေးသော တူမလေးတို့အား ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း။

Contents

ဇာတ်ကောင်မိတ်ဆက်	၁၂
စာသမားလေး မတီးလိဒါ	၁၃
မစ္စတာဝမ်းဝမ်း - သိပ်တော်တဲ့ ကားအဟောင်း အရောင်းအဝယ်သမား	၂၄
သင်ခန်းစာ ၁ ။ ။ ဦးထုပ်နှင့် စူပါဂလူး	၃၁
သင်ခန်းစာ ၂။ ။ သရဲခြောက်ခြင်း	၃၇
သင်္ချာစွမ်းရည်	၄၅
ရွှေရောင်ဆံပင်လေးနဲ့ လူကြီးမင်း	၅၁
မစ်ဟန်နီ	၆၀
မစ်ထရန်ချီဘူးလ်	၇၄
အိုဘယ့် မာတာပိတု	၈၁
အိုလံပစ် သံလုံးပစ် လက်ရွေးစင်	၈၉
ဘရစ်ဘော့ထရော်တာ နဲ့ ဧရာမကိတ်မုန့်ကြီး	၁၀၂
လာဗင်ဒါ	၁၁၄
အပတ်စဉ် စစ်ဆေးခြင်း	၁၂၀
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ် (၁)	၁၃၆
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ်(၂)	၁၄၄
မစ်ဟန်နီရဲ့တစ်ထပ်တိုက်ပုလေး	၁၅၁
မစ်ဟန်နီအကြောင်း	၁၆၄
အမည်နာမများ	၁၇၇
လက်တွေ့ လေ့ကျင့်ခြင်း	၁၈၁
အံ့ဩကုန်နိုင်ဖွယ် ဖြစ်ရပ် (၃)	၁၈၅
အိမ်သစ်ကြီးဆီသို့	၁၉၆

କାଳିକୋଟିଓକାଳି

ମନିଃକିଆ

ଓକାଳି

ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ

ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ
କି
ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ

ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ

ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ

ମନିଃକିଆମନିଃକିଆ

စာသမားလေး မတီးလ်ဒါ

မိဘဆိုတာ တစ်ခါတလေ အတော် ရယ်ရတယ်။ သူတို့ သား သမီးတွေ ပေတလူးခါပြီး ကြောင်ချီးရုပ်ဖြစ်နေရင်တောင်မှ သိပ်ကို ချောလှတဲ့ သားလှ ရတနာ၊ သမီးလှရတနာ ပူတူးတူးလေးတွေလို့ ထင်နေတတ်ကြတာ။ တချို့များ ပိုဆိုး၊ ခပ်တုံးတုံး သူတို့သားသမီးတွေကိုတောင် တကယ့်ညဏ်ကြီးရှင်၊ မာစတာ ဘရိန်းလေးတွေ ဆိုပြီး လူတကာကို လိုက်ကြွားနေကြသေး။

ဒါလည်း ဖြစ်တတ်တဲ့ လောကသဘာဝပါပဲ။ “သားသားဗိုက် သိပ်တင်းနေပြီ၊ အန်ထွက်တော့မယ်” လို့ သာမန် ပြောလိုက်တဲ့ စကားလုံးလေး တွေကလည်း သူတို့အတွက် တကယ့် အံ့မခန်းဖြစ်ပြီး အားတိုင်း ဂုဏ်ဖော် ပြောချင် ပြောနေတတ်ကြတာ။

မိဘတွေရဲ့ ဂုဏ်ဖော်စကားတွေကို ကျောင်းက ဆရာ၊ ဆရာမတွေ ဟာ မိဘ၊ ဆရာတွေ့ဆုံပွဲမှာ အကြိမ်ဖန်များစွာ ကြားရတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော်သာ ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လို့ကတော့ သားသမီးတွေအပေါ် သည်းသည်းလှုပ်တဲ့ မိဘတွေကို ဒီလို လုံကြုတ် ဇာတ်လမ်းတွေနဲ့ ရင်ပူအောင် လုပ်ပစ်မှာပဲ။ “ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ လူကြီးမင်းတို့ရဲ့သားဟာ တော်လွန်း တတ်လွန်း တယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် ကျောင်းပြီးသွားရင် ဘယ်အလုပ်ကမှ ခန့်ဝံ့မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ မိသားစုအလုပ်တစ်ခု တည်ထောင်ပြီး သူ့ကိုဦးစီးခိုင်းမှပဲ သူဟာ အလှုပ်

ရမယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ” ။ ဒါမှမဟုတ် စိတ်လိုလက်ရ ရှိလာရင်တော့ ဒီလို ပြောမယ်ဗျာ။ “ကျွန်းကောင်လေးတွေရဲ့ အကြားအာရုံခံနိုင်တဲ့ နားရွက်တွေ ဟာ မိုက်မှာ ပါတယ်တဲ့ခင်ဗျာ။ ခင်ဗျားတို့ သမီးလေးမှာတော့ အကြားအာရုံ ခံနိုင်တဲ့ နားရွက် မပါလို့ ထင်ပါရဲ့။ ပြောစကားလည်း နားမထောင်၊ သင်တာ လည်း မရ ဆိုတော့ ရတဲ့အမှတ်ကတော့ တွေ့တဲ့အတိုင်း အနည်းဆုံးပါပဲဗျာ”

သဘာဝတရားကြီးအကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေချိန်မှာတော့ ဒီလို လေး ပြောချင် ပြောမိမယ်။ “ပုစဉ်းရင်ကွဲတွေဟာ မြေအောက်မှာ သားလောင်း ဘဝနဲ့ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် နေနိုင်ခဲ့ပေမယ့်လည်း မြေပေါ်ကိုရောက် တော့ လွတ်လပ်တဲ့ နေရောင်ခြည်ရဲ့ အလင်းအောက်မှာ ခြောက်ရက်ကြာ အောင်တောင် အသက်မရှင်နိုင်ရှာဘူး။ ခင်ဗျားသားဟာလည်း ကျောင်းမှာ ခြောက်နှစ်ကြာအောင် ကျောင်းသားဘဝနဲ့ နေနိုင်ပေမယ့် အပြင်လောက ရောက်သွားရင် ဘယ်လို ဖြစ်သွားမလဲ ဆိုတာကိုတော့ ရင်တမမနဲ့ စောင့် ကြည့်ရမှာပဲ”

ကြည့်မရတဲ့ ပဲများများကျောင်းသူလေးတွေ ဆိုရင် “ဖီရိုနာလေး ဟာ ဒေါင်းလေးလို ကြီးလေလှလေပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာရင်တော့ အမွေး ကျွတ် နေတဲ့ ဒေါင်းလေးလိုဖြစ်နေမှာ မြင်ယောင်မိသေးသဗျာ” လို့ ပြောပစ်မှာ။ အတန်းထဲက ငနာလေးတွေရဲ့ ရိပ္ပိုကတ်မှာ ဒီလိုတွေသာ လျှောက်ရေးလိုက် ရရင် တော်တော်ပျော်စရာကောင်းမှာပဲ။ ထားပါတော့။ သားသမီးတွေအပေါ် သိပ်ကို အဖြစ်သည်း၊ အချစ်သည်းတဲ့ မိဘတွေအကြောင်း ဒီမှာတင် တော်ကြ ဦးစို့။

ဒီလို ပုံစံနဲ့ ဆန့်ကျင်ဘက် မိဘတချို့တော့ ရှိတယ်။ သား သမီးတွေ အပေါ် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတာမျိုးပေါ့။ သူတို့နဲ့ယှဉ်လိုက်တော့ အပေါ်က ပြောခဲ့တဲ့ သည်းသည်းလှုပ် မိဘတွေက တော်သေး။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်နဲ့ မစ္စမိတ်ဝမ်းဝုဒ်တို့ မိဘနှစ်ပါးမှာ မိုက်ကယ် ဆိုတဲ့ သားလေးနဲ့ မတီးလ်ဒါ ဆိုတဲ့ သမီးလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူတို့ဟာ သားသမီးတွေကို ဖုတ်လေ တဲ့ ငါးပိ ရှိလေတယ်လို့တောင် မအောက်မေ့တဲ့ မိဘအမျိုးအစားထဲ ပါတယ်။

မိဘတွေဟာ သာမန်အားဖြင့် သားသမီးကို ဂရုမစိုက်တာ ဆိုးတယ် ဆိုပေမယ့် မတီးလိဒါလို ဉာဏ်ကောင်းပြီး ထူးချွန်တဲ့ ကလေးကို ပစ်ထားတော့ ပိုဆိုးတာပေါ့။ မတီးလိဒါဟာ သိပ်ကို သွက်လက်တယ်၊ သင်ယူတတ်မြောက် လွယ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့မိဘတွေက ဒါကို သတိတောင် မထားမိဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် မတီးလိဒါ ခြေထောက်ကျိုးပြီး အိမ်ထဲမှာ တွားသွားနေရင်တောင် သူတို့ သိပါ့မလား မသိဘူး။

မတီးလိဒါရဲ့ အစ်ကိုမိုက်ကယ်ဟာ သာမန်ကောင်လေး တစ်ယောက် ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ မတီးလိဒါ အကြောင်းကတော့ ကျွန်တော် ပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျား အံ့ဩသွားလိမ့်မယ်။ သူဟာ အသက် တစ်နှစ်ခွဲအရွယ်မှာ လူကြီးလောက် နီးနီး စကားကို ရေလည်ပတ်လည် ပြောတတ်နေပြီ။ ဒါကိုလည်း သူ့မိဘ တွေက ချီးကျူးရမယ့်အစား ဟောဒီ လေပေါတဲ့ စွာတေးလန်မလေးကြောင့် အမြဲ နားငြီးနေရတယ်လို့ ညည်းညူနေကြပြန်တယ်။ သူ့မိဘတွေ အတွက် တော့ ဒီကောင်မလေး မျက်နှာကို မမြင်ရလေ ကောင်းလေ၊ ဒီကောင်မလေး ရဲ့ အသံစူးစူးကိုလည်း မကြားရလေ ကောင်းလေပဲ။

မတီးလိဒါ သုံးနှစ်အရွယ်ရောက်လာတော့ အိမ်မှာရှိတဲ့ သတင်းစာ တွေ၊ မဂ္ဂဇင်းတွေကို ဖတ်တတ်နေပြီ။ လေးနှစ်အရွယ်မှာ စာကို ပိုမြန်မြန် ဖတ်တတ်လာနိုင်သလို စာမဖတ်ရဘဲ မနေနိုင်တဲ့အထိ ဖြစ်လာတယ်။ တစ်အိမ်လုံးမှာ စာအုပ်ဆိုလို့ သူ့အမေရဲ့ “အလွယ်တကူ ဟင်းချက်နည်း”

ဆိုတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ပဲ ရှိတယ်။ ဒီစာအုပ်ကို သူ တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ဖတ်လိုက်တာ နောက်ဆုံးအလွတ်ရသွားတဲ့အထိပဲ။ မတီးလ်ဒါဟာ ဒို့ထက် ပိုစိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ စာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်လာပြန်တယ်။

“ဖေဖေ သမီးကို စာအုပ်တစ်အုပ်လောက် ဝယ်ပေးပါလား”

“စာအုပ် ဟုတ်လား၊ သမီးက စာအုပ်ကို ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ဖတ်ဖို့ပေါ့ ဖေဖေ”

“ဘုရားရေ၊ ငါ့သမီး ဘာတွေပြောနေတာတုံး၊ ဖေဖေတို့မှာ ၁၂ လက်မ တီဗွီကြီးရှိနေသားပဲ၊ စာအုပ်ဖတ်ဖို့ လိုသေးလို့လား၊ စာအုပ်တွေ ဖတ်ရင် ငါ့သမီး ပျက်စီးသွားလိမ့်မယ်”

ရုံးဖွင့်ရက်တိုင်း မတီးလဲဒါဟာ အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေခဲ့တယ်။ သူ့ထက် အသက်ငါးနှစ်ကြီးတဲ့ အစ်ကိုက ကျောင်းကို သွား၊ သူ့အဖေက အလုပ်ကို သွား၊ သူ့အမေကတော့ မြို့နဲ့ ရှစ်မိုင်လောက်ဝေးတဲ့ နေရာကို ဘင်ဂျီသွားတီးတယ်။ သူ့အမေဟာ ဘင်ဂျီတီးတာကို စွဲနေတော့ တစ်ပတ်မှာ ငါးရက်လောက် ဘင်ဂျီတီးရမှ စိတ်ကျေနပ်တာ။ မတီးလဲဒါဟာ သူ့အဖေဆီက စာအုပ်ဝယ်ပေးဖို့ ငြင်းတဲ့စကားကို ကြားရတဲ့ညနေခင်းမှာပဲ ရွာထဲက စာကြည့်တိုက်ဆီကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ လမ်းလျှောက်သွားခဲ့တယ်။ စာကြည့်တိုက်ကို ရောက်တော့ စာကြည့်တိုက်မှူး မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ဆီသွား၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို မိတ်ဆက်ပြီး ဒီမှာ စာအုပ်ထိုင်ဖတ်လို့ ရလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ မစ်စ်ဟဲလ်ပ်က ဒီပိန်သေးသေးကောင်မလေးက မိဘတွေမပါဘဲ ရောက်လာလို့ အံ့အားသင့်သွားရင်း “ဖတ်လို့ရတာပေါ့ကွယ်” လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကလေးစာအုပ်တွေက ဘယ်နားမှာလဲဟင်”

“ဟောဟိုနားလေးမှာ စင်အသေးလေးတွေ တွေ့လား၊ အဲဒီပေါ်က စာအုပ်အားလုံးဟာ ကလေးစာအုပ်တွေပဲ၊ ပုံတွေ အများကြီးပါတဲ့ စာအုပ်လေးတွေကို အန်တီ ရှာပေးရမလား”

“ရပါတယ်ရှင်၊ သမီး ရှာတတ်ပါတယ်” လို့ မတီးလဲဒါ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

မတီးလဲဒါလေးဟာ အဲဒီနေ့က စပြီး သူ့အမေဘင်ဂျီတီးဖို့ ထွက်သွားတာနဲ့ စာကြည့်တိုက်ဆီကို တောက်တဲ့တောက်တဲ့ လမ်းလျှောက်သွားတော့တာပဲ။ သူ့အိမ်ကနေ စာကြည့်တိုက်အထိကို ဆယ်မိနစ်လောက် လမ်းလျှောက်ရတယ်။ စာကြည့်တိုက်ရောက်တာနဲ့ တိတ်ဆိတ်တဲ့ ချောင်လေးတစ်ချောင်မှာထိုင်၊ စာအုပ်တွေကို တစ်အုပ်ပြီးတစ်အုပ် လှန်လှော့ ဖတ်တော့တာပဲ။ စာကြည့်တိုက်မှာ စာဖတ်နေတဲ့ အချိန် နှစ်နာရီဟာ မတီးလဲဒါလေးအတွက် တကယ့် အဖိုးတန် အချိန်လေးပါပဲ။ ကလေးစာအုပ်တွေ အကုန်လုံးကို ဖတ်ပြီးသွားတော့ တခြား ဘယ်စာအုပ်တွေ ဖတ်ရမလဲလို့ ရှာနေတုန်း စာကြည့်တိုက်မှူး မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ဟာ မတီးလဲဒါလေးဆီရောက်လာတယ်။

“အန်တီ ဘာအကူအညီပေးရမလဲ သမီးလေး မတီးလဲဒါ”

“သမီးက ကလေးစာအုပ်တွေ အကုန် ဖတ်ပြီးသွားပြီ၊ အဲဒါ နောက်ထပ် ဘယ်စာအုပ် ဖတ်ရမလဲ မသိလို့”

“သမီးက စာအုပ်ထဲက ပုံတွေ အကုန်ကြည့်ပြီးသွားပြီပေါ့ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စာတွေလည်း ဖတ်ပြီးသွားပြီ အန်တီ၊ တချို့စာအုပ်တွေက သိပ်ညံ့တာပဲ၊ ဖတ်လို့လည်း မကောင်းဘူး၊ တချို့စာအုပ်တွေကျ တကယ်ကို ကောင်းတာ၊ သမီးကတော့ လျှို့ဝှက်ဥယျာဉ် (The Secret Garden) ကိုတော့ အကြိုက်ဆုံးပဲ၊ တစ်အုပ်လုံးမှာ လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်မှုတွေ ချည်းပဲ၊ ပိတ်ထားတဲ့ တံခါးနောက်မှာ အခန်းကြီးရှိနေတာတွေ၊ နံရံကြီးနောက်မှာ ဥယျာဉ်ကြီး ရှိနေတာတွေက အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင် လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်တာပဲ”

စာအုပ်တွေကို သေချာနားလည်အောင် ဖတ်နိုင်တဲ့ မတီးလ်ဒါ လေးရဲ့ အစွမ်းကို မစ်စ်ဟဲလ်ပ် သိပ်အံ့ဩသွားခဲ့တယ်။

“ဒါနဲ့ သမီးမတီးလ်ဒါ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲကွဲ့.”

“လေးနှစ်နဲ့ သုံးလပါ အန်တီ”

မစ်စ်ဟဲလ်ပ် ပိုပြီး အံ့ဩသွားပေမယ့် ဟန်မပျက်အောင် ထိန်းပြီး “နောက်ထပ် ဘယ်လိုစာအုပ်တွေကို ဖတ်ချင်လို့လဲ” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“လူကြီးတွေဖတ်တဲ့စာအုပ်ထဲက နည်းနည်း လူသိများပြီး ထင်ရှားတဲ့ စာအုပ်မျိုး ဖတ်ချင်တာ၊ စာအုပ်နာမည်ကတော့ သမီးမပြောတတ်ဘူး”

မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ဟာ စာအုပ်စင်က စာအုပ်တွေရဲ့ နာမည်တွေကို ကြည့်ရင်း ဘယ်စာအုပ် ထုတ်ပေးရမလဲ မသိ ဖြစ်နေတယ်။ “အသက်လေးနှစ်အရွယ် ကလေးလေးအတွက် လူကြီးဖတ်တဲ့ စာအုပ်တွေထဲက ဘယ်နာမည်ကြီး စာအုပ်ကို ထုတ်ပေးရမှာပါလိမ့်” လို့လည်း သူ့ကိုယ်သူ မေးနေမိတယ်။ အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ကလေးမလေးတွေ ဖတ်တဲ့ အချစ်ဝတ္ထုတွေကို ဖျတ်ခနဲ သတိရမိပေမယ့် သူ့ကိုယ်သူ သတိမထားမိလိုက်ခင်မှာပဲ ဂန္ထဝင်စာအုပ်တွေထားတဲ့ စာအုပ်စင်ဘက်ကို လှမ်းသွားမိတယ်။

“ဒီစာအုပ်လေး ဖတ်ကြည့်၊ ဒီစာအုပ်က နာမည်လည်း ကြီးတယ်၊
ဖတ်လို့လည်း သိပ်ကောင်းတယ်၊ သမီးအတွက် အရမ်းထူတယ် ဆိုရင်
ပြောနော်၊ ဒီထက် ပိုပါးပြီး ပိုဖတ်လို့ လွယ်တဲ့ စာအုပ်ကို အန်တီရှာပေးမယ်”

“ချားစ်ဒစ်ကင် ရေးတဲ့ မျှော်တလင့်လင့်” လို့ စာအုပ်နာမည်နဲ့
စာရေးဆရာနာမည်ကို ရွတ်ကြည့်ပြီးတော့ “ဟုတ်ကဲ့၊ သမီး ဖတ်ကြည့်လိုက်
ပါမယ်ရှင့်” လို့ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ပြန်ပြောတယ်။

“ငါတော့ ရူးနေပြီလားမသိဘူး၊ ဒီကလေးလေးကို လူကြီးဖတ်တဲ့
စာအုပ်ကြီး ပေးဖတ်မိပြီ ထင်တယ်” လို့ မစ်စ်ဟဲလ်လ်က စိတ်ထဲက ပြောနေ
ပေမယ့် မတီးလိဒါလေးကိုတော့ “အင်း၊ ဖတ်ကြည့်လိုက်နော်” လို့ ပြောလိုက်
တယ်။

နောက်နေ့တွေမှာ မတီးလ်ဒါလေးဟာ စာကြည့်တိုက် ထောင့်စွန်းက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ကျကျနနထိုင်၊ စာအုပ်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ငဲ့ဖတ်နေတော့တာပဲ။ စာအုပ်က မတီးလ်ဒါလေးအတွက် အရမ်းထူတော့ လက်နဲ့ကိုင်ပြီး မဖတ်နိုင်ဘဲ ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး ဖတ်ရတယ်လေ။ ပစ်ပဲနဲ့ မစ်ဟေဗီရန်တို့ရဲ့ ပင့်ကူမျှင်တွေ ရှုပ်ပွနေတဲ့ အိမ်ကြီးအကြောင်း ရေးထားတဲ့ ဒစ်ကင်းရဲ့ အရေးအဖွဲ့တွေနောက်ကို စီးမျောလိုက်ပါရင်း စာရွက်တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက်လှန်ဖတ်နေလိုက်တာ စာကြည့်တိုက်ပိတ်ဖို့ မစ်စ်ဟဲလ်ပ်က လာသတိပေးတော့မှ စာဖတ်တာ ရပ်သွားတော့တယ်။

“မတီးလ်ဒါရေ၊ ငါးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်ပဲ လိုတော့တယ်၊ သမီးအမေ လာကြိုမယ် မဟုတ်လား”

“အမေက အဲလစ်ဘရီကို သွားပြီး ဘင်ဂျို တီးတယ်”

“သမီး ဒီကိုလာတာ သမီးအမေ မသိဘူးပေါ့”

“မသိဘူး ထင်တာပဲ”

“နောက်တစ်ခါသမီး စာကြည့်တိုက်ကိုလာရင်တော့ သမီးအမေကို ပြောခဲ့ဦးနော်”

“မပြောတာက ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ် အန်တီရဲ့၊ အဖေရော အမေရောက သမီး စာအုပ်ဖတ်တာကို မကြိုက်ကြဘူး”

“စာအုပ်ဖတ်တာ မကြိုက်ဘူး ဆိုတော့ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့ အိမ်ထဲမှာ သမီးတစ်ယောက်တည်း ထားပစ်ခဲ့ပြီး သူတို့က သမီးကို ဘာလုပ်စေချင်တာတဲ့လဲ”

“ကစားချင် ကစား၊ ဒါမှမဟုတ် တီဗွီကြည့်ချင် ကြည့်တဲ့”

“ဪ”

“သမီး ဘာလုပ်လုပ် အမေက စိတ်မဝင်စားပါဘူး”

မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ဟာ မတီးလ်ဒါလေး အိမ်ကနေ စာကြည့်တိုက်ကို လာတဲ့လမ်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လမ်းဖြတ်ကူးလာရတာကို စိတ်ပူနေမိပေမယ့် စာကြည့်တိုက်ကို မလာဖို့လည်း ပြောမထွက်ရက်ဘဲ ဖြစ်နေတယ်။

စာမျက်နှာ လေးရဲ့တစ်ဆယ့်တစ်မျက်နှာ ပါတဲ့ ချားစ်ဒစ်ကင်းရဲ့ မျှော်တလင့်လင့် စာအုပ်ကို မတီးလိဒါလေးဟာ တစ်ပတ်အတွင်း ဖတ်လို့ ပြီးသွားခဲ့တယ်။ “ဒီစာအုပ်လေးက ဖတ်လို့ ကောင်းလိုက်တာ၊ သမီး သိပ် ကြိုက်တာပဲ။ ဒီစာရေးဆရာရဲ့ နောက်ထပ် စာအုပ်တွေလည်း သမီး ဖတ်ချင် သေးတယ်။ ရှိသေးလားဟင်” လို့ မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ကို မေးလိုက်တော့-

“ရှိတာပေါ့၊ အန်တီ ရွေးပေးမယ်နော်”

ဒီလိုနဲ့ တစ်အုပ်ပြီး တစ်အုပ် ဖတ်လာလိုက်တာ ခြောက်လအတွင်း မှာ မတီးလိဒါလေးဟာ ချားစ်ဒစ်ကင်းရေးတဲ့ နီကိုလက်စ်နစ်ကိုဘီ၊ အိုလီဗာ တွစ် အပါအဝင် နောက်ထပ် စာအုပ် ဆယ့်လေးအုပ်ကို ဖတ်လို့ပြီးသွားတယ်။ မစ်စ်ဟဲလ်ပ်ဟာ မတီးလိဒါလေး ဒီစာအုပ်တွေ ဖတ်လို့ပြီးသွားတာကို အံ့ဩ ချီးကျူးမိတယ်။ ကိုယ့်အလုပ်ပဲကိုယ် လုပ်တတ်တဲ့ သူ့ဝသီအတိုင်း ဒီလေးနှစ် အရွယ်ကလေးလေး ဒီလောက်စာအုပ်တွေကို ဖတ်ပြီးကြောင်း ပတ်ဝန်းကျင် က လူတွေကိုတော့ ပြောမပြုဖြစ်ဘူး။

“ဟဲမင်းဝေး စာအုပ်ထဲက မိန်းမတွေ ယောက်ျားတွေအကြောင်း ပြောတဲ့ စကားလုံးတော်တော်များများကိုတော့ သမီး သိပ်မခံစားတတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ဖတ်ရတာ သဘောကျတယ်။ သူပြောပြနေတဲ့ပုံစံက အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို တစ်နေရာတည်းကနေ ထိုင်ကြည့်နေရသလိုမျိုး ခံစားရတယ်”

“စာရေးဆရာကောင်းတွေရဲ့ စာအုပ်တွေဟာ အဲဒီလို ခံစားမှုမျိုး ပေးတတ်တာပဲ မတီးလိဒါလေးရဲ့၊ သိပ်မခံစားတတ်တဲ့ နားမလည်တဲ့ စကားလုံးတွေ အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့၊ ဆက်ပြီးသာ ဖတ်နေလိုက်၊ သမီးအနား မှာ စကားလုံးလေးတွေ စီးမျောနေပါစေ၊ သီချင်း ဖွင့်ထားသလိုပေါ့၊ သီချင်း စာသားတွေအားလုံးကို နားမလည်ပေမယ့် လေထုထဲမှာ ဂီတသံလေး လွင့်မျောနေတာဟာ စိတ်ကျေနပ်စရာ တစ်ခုပဲ မဟုတ်လား” လို့ မစ်စ်ဟဲလ်ပ် က ရှင်းပြတယ်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ အန်တီ”

“ဒါနဲ့လေ မတီးလိဒါလေး၊ ဒီစာကြည့်တိုက်က စာအုပ်တွေကို အိမ်ကို ငှားသွားလို့ရတယ် ဆိုတာ သမီးလေး သိလား”

“သမီးမသိဘူးရော၊ သမီးကော ငှားသွားလို့ရလားဟင်”

“ဒါပေါ့ ငှားလို့ရတာပေါ့၊ ငှားချင်တဲ့စာအုပ်ကို ရွေးလိုက်၊ ပြီးရင် အန်တီဆီ စာရင်းလာပေး၊ အဲဒီလိုဆို နှစ်ပတ်အထိ ဒီစာအုပ်ကို အိမ်ယူ သွားပြီး ဖတ်လို့ရတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်အုပ်ထက် ပိုပြီးလည်း ငှားလို့ ရသေး တယ်”

အဲဒီနေ့ကစပြီး မတီးလ်ဒါလေးဟာ ငှားထားတဲ့ စာအုပ်ကို အပ်ဖို့ နဲ့ အသစ်ထပ်ငှားဖို့အတွက် စာကြည့်တိုက်ကို တစ်ပတ်မှ တစ်ခါပဲ သွားတော့ တယ်။ အခုတော့ သူ့ရဲ့ အခန်းသေးသေးလေးဟာ သူ့ကိုယ်ပိုင် စာဖတ်ခန်း ဖြစ်လာတယ်။ နေ့လယ်ခင်းတွေမှာ တစ်နေကုန် အခန်းတွင်းအောင်းပြီး ချောကလက်ဖျော်ရည် ပူပူလေး သောက်ရင်း စာဖတ်နေတော့တယ်။ ချောကလက် ပူပူလေး ရဖို့အတွက် မီးဖိုချောင်ထဲက လိုအပ်တဲ့ နို့တွေ၊

ချောကလက်တွေကို ခုံခုပြီး ယူတယ်။ နို့ကို ဒယ်အိုးထဲ ထည့်ပြီး နွေးတယ်။
 ပြီးတော့ ချောကလက်ထည့်ပြီး ဖျော်လိုက်တယ်။ တစ်ခါတလေမှာ အိုဗာတင်း
 ကိုလည်း ကိုယ်တိုင် ဖျော်သောက်လိုက်သေးတယ်။ ဘယ်သူမှ မရှိဘဲ
 တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ အိမ်ထဲမှာ ချောကလက် ဖျော်ရည်ပူပူလေး သောက်ရင်း
 စာဖတ်ရတဲ့ အရသာကို မတီးလိဒါ သိပ်ကြိုက်တယ်။ စာအုပ်တွေဟာ သူ့ကို
 ကမ္ဘာသစ်ဆီကို ခေါ်သွားပြီး အံ့ဩစရာကောင်းတဲ့ လူတွေနဲ့ မိတ်ဆက်ပေး
 တယ်။ မတီးလိဒါဟာ ရှာလေးသေးသေးထဲက အခန်းသေးသေးလေးထဲမှာ
 စာအုပ်တွေထိုင်ဖတ်ရင်း စာအုပ်တွေက တစ်ဆင့်ဂျိုးဇက်ကွန်းရက်ရဲ့ ရှေးဟောင်း
 သင်္ဘောကြီးနဲ့ ရွက်လွင့်တယ်။ အနီးနက်စ်ဟဲမင်းဝေးနဲ့ အာဖရိကကို သွား
 ဖြစ်တယ်။ ရုဒ်ယာဒ်ကိပလင်းနဲ့ အိန္ဒိယကို သွားလိုက်သေးတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စာအုပ်
 တွေဟာ မတီးလိဒါလေးအတွက် ကမ္ဘာအနှံ့ကို ခေါ်ဆောင်ပေးနိုင်တဲ့ မှော်ဆန်
 တဲ့ အဆောင်လေးတွေ ဖြစ်လာတော့တယ်။

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် သိပ်တော်တဲ့ ကားအဟောင်း အရောင်းအဝယ်သမား

မတီးလ်ဒါတို့ဟာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းမှာ နေကြတယ်။ အိမ်အပေါ်ထပ်မှာ အိပ်ခန်းသုံးခန်း ရှိတယ်။ အိမ်အောက်ထပ်မှာ ထမင်းစားခန်း၊ ဧည့်ခန်းနဲ့ မီးဖိုခန်း ရှိတယ်။ မတီးလ်ဒါရဲ့အဖေ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ ကားအဟောင်း ရောင်းဝယ်ရေးကို လုပ်တယ်။ လုပ်ငန်းကိုင်ငန်းကလည်း အတော်လေးကို အဆင်ပြေတယ်။

“လွှစာမှုန့်က အဖေဘဝ အောင်မြင်ရေးအတွက် အရေးကြီးတဲ့ သော့ချက်ပဲ၊ လွှစာမှုန့်လေးတွေရဖို့တစ်ပြားမှ အကုန်ခံစရာ မလိုဘူး၊ သစ်စက် မှာ အလကားသွားယူရုံပဲ” လို့ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်က သူ့ကိုယ်သူ ဂုဏ်ယူတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“အဖေက လွှစာမှုန့်ကို ဘာလုပ်ဖို့ သုံးတာလဲ”

“အာ... မသိချင်စမ်းပါနဲ့ သမီးရယ်”

“ကားအဟောင်းတွေ အရောင်းအဝယ်လုပ်တဲ့ အဖေ့လုပ်ငန်းမှာ လွှစာမှုန့်ကို ဘယ်လို သုံးတာလဲ သမီးဖြင့် နားကို မလည်နိုင်ဘူး”

“ဘယ်နားလည်မလဲဟ၊ မင်းက ခုံးဝေးတာကိုး” လို့ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် ပြောတယ်။ မတီးလ်ဒါရဲ့ အဖေက အဲဒီလိုပဲ၊ စကားကို ချိုချိုသာသာ မပြောတတ်ဘူး။ နောက်ပြီး အကြားက သန်သေးတယ်။ မတီးလ်ဒါကလည်း အဲဒီလို အကြားသန်တာကို ကြည့်မရဘူး။

“ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှ မကုန်ဘဲ အမြတ်ရအောင် မင်း မလုပ်နိုင်ပါဘူး မတီးလ်ဒါရယ်”

“သမီး လုပ်နိုင်ချင် လုပ်နိုင်မှာပေါ့ အဖေကလည်း”

“မင်းလို ခပ်တုံးတုံးကောင်မလေးက မလုပ်နိုင်ပါဘူးကွာ” လို့ ခပ်ဆတ်ဆတ် ပြောရင်း သူ့သား မိုက်ကယ်ဘက်ကို လှည့်ပြီး-

“သားကြီးမိုက်ရေ၊ နောင်တစ်ချိန်ကျရင် သားပဲ ဒီလုပ်ငန်းကို ဦးစီး ရမှာကွ၊ အဖေကတော့ ဂီယာပျက်ပြီး အသံမျိုးစုံ ထွက်နေတဲ့ ကားကို တွေ့ရင် ဈေးပေါပေါနဲ့ ဝယ်လိုက်တာပဲ၊ ပြီးတော့ အဲဒီ ကားအစုတ်ရဲ့ ဂီယာ ဘောက်ထဲကို လွှစာမှုန့်နဲ့ ဆီနဲ့ ရောထည့်ပြီး မောင်းလိုက်ရင် တကယ့် ကားအကောင်းအတိုင်း ဖြစ်သွားတော့တာပဲကွ”

“ကားက ဘယ်နှနာရီလောက်အထိ အကောင်းအတိုင်း မောင်းလို့ ရလဲဟင် ဖေဖေ” လို့ မတီးလ်ဒါ မေးတော့-

သူ့အဖေက နည်းနည်း စဉ်းစားပြီး “အင်း... မိုင်တစ်ရာလောက် ထိတော့ အကောင်းအတိုင်း မောင်းလို့ ရတာပေါ့”

“ဒါသမ္မအာဇီဝအလုပ် မဟုတ်ဘူး ဖေဖေ၊ မရိုးမသားနည်းနဲ့ စီးပွား ရှာတာပဲ”

“ဟ... ရိုးသားတာက ပိုက်ဆံ မရဘူးကွ”

“ဒါဆို အဖေ့ဆီက ဝယ်တဲ့လူတွေကို အဖေ လိမ်နေတာပဲ”

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ ကြွက်မျက်နှာလိုပဲ သူ့အရှေ့သွား တွေဟာ နှုတ်ခမ်းမွေးအောက်ကနေ ရှေ့ကို ခေါထွက်နေတယ်။ သူဟာ အရောင်တောက်တောက်၊ အကွက်ကျဲကျဲကြီးတွေ ပါတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို အပြောက်လေးတွေပါတဲ့ အဝါရောင်၊ အစိမ်းဖျော့ရောင် နက်ကတိုင်နဲ့ တွဲဝတ်ရတာ အင်မတန် ကြိုက်တယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် ဆက်ပြောတယ်။

“ဥပမာ-ပြောရရင်ကွာ၊သုံးပြီးသားကားအဟောင်းတွေကိုဝယ်တဲ့ လူတွေ အရင်ဆုံးကြည့်တတ်ကြတာက အဲဒီကားဟာ ဘယ်နှမိုင်အထိ မောင်းပြီးပြီလဲ ဆိုတာပဲ၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား ငါ့သားရ”

“ဟုတ်ပါတယ် အဖေ”

“အဖေကတော့ မိုင်ပေါင်း တစ်သိန်းခွဲလောက် မောင်းပြီးသား ကားတွေကိုပဲ ရွေးဝယ်တယ်ကွ၊ ဒီလို ကားတွေက အလကား မတ်တင်း ရတယ်လေ၊ ဒါပေမဲ့ ကားအဟောင်း ပြန်ဝယ်သူဘက်က စဉ်းစားရင် ဒီလောက် မိုင်အများကြီး မောင်းထားတဲ့ ကားအဟောင်းကြီးကို ဘယ်လို လုပ် ပြန်ဝယ်ချင်ပါ့မလဲ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ဒီနေ့ခေတ်ကား တွေကလွန်ခဲ့တဲ့ဆယ်နှစ်လောက်တုန်းကလိုစပီဒီမီတာ[ကားပြေးနှုန်းတိုင်း ကိရိယာ] ကို ဖြုတ်ပြီး အဲဒီမှာ ပေါ်နေတဲ့ နံပါတ်တွေကို (နာရီလို) နောက်ကို ပြန်လှည့်ပစ်လို့ မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ အဖေက ဘာလုပ်တယ် ထင်လဲ၊ ဦးနှောက်ကို သုံးတာပေါ့ကွ ငါ့သားရ”

“ဘယ်လို လုပ်တာလဲ အဖေ” မိုက်ကယ်က သိချင်ဇောနဲ့ မေး တယ်။ မိုက်ကယ်က သူ့အဖေရဲ့ လိမ်ဆင်နည်းတွေကို သင်ယူဖို့ သိပ်ကို စိတ်အားထက်သန်နေတယ်။

“စပီဒီမီတာကိုမဖြုတ်ဘဲနဲ့ အဲဒီမှာ ပေါ်နေတဲ့ မိုင်ပေါင်းတစ်သိန်းခွဲ ကနေ မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းခွဲဖြစ်ဖို့ ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲလို့ ထိုင်ပြီး စဉ်းစားရတာပေါ့ ငါ့သားရ၊ အဲဒီမှာ အကြံတစ်ခု ရတယ်၊ ကားကို နောက်ပြန်မောင်းမယ် ဆိုရင်တော့ မောင်းထားတဲ့ မိုင်တွေ လျော့သွားမယ် မဟုတ်လား၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်သူက ဒီလောက် မိုင်ပေါင်းသိန်းချီကို နောက်ပြန် မောင်းနိုင်ပါ့မလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် အဖေ၊ ဘယ်မောင်းနိုင်ပါ့မလဲ” လို့ မိုက်ကယ်က ထောက်ခံတယ်။

“ဒီတော့ အဖေက ဦးနှောက် သုံးတယ်လေ၊ ငါ့သားလည်း အဖေ့လို အထက်တန်းစား ဦးနှောက် ရှိရင် သုံးမှာပဲ မဟုတ်လားကွ၊ ခဏလေး စဉ်းစား လိုက်တာနဲ့ အကြံဉာဏ်က ဖျတ်ခနဲ ထွက်လာတယ်၊ ပင်နီဆီလင်ကို

ရှာတွေ့ခဲ့တဲ့ လူလည်း အဖေလို ပီတိဖြစ်နေမှာပဲကွ၊ “ဟား သိပြီကွ” လို့ အဖေ ထအော်မိတာပေါ့”

“ဘယ်လို အကြံဉာဏ်မျိုး ရတာလဲ အဖေ”

“စပီဒိုမီတာပေါ်မှာ ပေါ်နေတဲ့ မိုင်နှုန်းကိန်းဂဏန်းတွေ ဖြစ်လာ ပုံက ဒီလို၊ စပီဒိုမီတာနဲ့ အရှေ့ဘီးကို ကြေးနန်းကြိုးတစ်ခုနဲ့ တွဲချိတ်ထား တယ်၊ ဒီလိုနဲ့ ရှေ့ဘီးလည်တဲ့ ကြိမ်နှုန်းပေါ်မူတည်ပြီး မိုင်နှုန်းတွေ တိုးလာ တာ၊ ဒါကြောင့် ပထမဆုံးအနေနဲ့ အဖေက ရှေ့ဘီးနဲ့ ချိတ်ထားတဲ့ ကြေးနန်း ကြိုးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်၊ နောက်ပြီးတော့ အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လှည့်လို့ရတဲ့ လျှပ်စစ်လွန်ချောင်း တစ်ခုကို ယူလိုက်တယ်၊ ကြေးနန်းကြိုးကို (ရှေ့ဘီး အစား) အဲဒီ လျှပ်စစ် လွန်ချောင်းနဲ့ တွဲချိတ်လိုက်ရော၊ ပြီးတော့ လျှပ်စစ် လွန်ချောင်းကိုသုံးပြီး ကြေးနန်းကြိုးကို ပြောင်းပြန်ပြန်လှည့်ပစ်တယ်၊ အဖေ ပြောပြတာ အခုထိ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ် အဖေ” လို့ မိုက်ကယ်က ပြန်ပြော တယ်။

“ဒီလျှပ်စစ် လွန်ချောင်းတွေက အရှိန်ပြင်းပြင်းနဲ့ လည်တယ်လေ၊ ဒီတော့ လျှပ်စစ်လွန်ချောင်းကို လှည့်လိုက်တာနဲ့ စပီဒိုမီတာမှာ ပေါ်နေတဲ့ မိုင်နှုန်းပြ နံပါတ်တွေကို ဝှိုးခနဲ ဝှိုးခနဲ လျော့သွားတော့တာပဲ၊ မိုင်ငါးသောင်း လောက်ကို မိနစ်အနည်းငယ် အတွင်းမှာ လျော့ချပစ်နိုင်တယ်၊ နောက်ဆုံး မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်းခွဲအထိ လျော့ချပြီးသွားရင် ရောင်းဖို့အတွက် အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ၊ အဲဒါဆိုရင် ဝယ်သူလာတဲ့အခါ “ဒီကားက အသစ်နီးပါးပဲဗျ၊ မိုင် တစ်သောင်းခွဲလောက်ပဲ မောင်းထားတာ၊ ဒီကားရဲ့ အရင်ပိုင်ရှင်က တစ်ပတ် မှ တစ်ခါ ဈေးဝယ်သွားမှ သုံးတာ ” လို့ ပြောပြီး ရောင်းတာပေါ့ကွ”

“လျှပ်စစ်လွန်ချောင်းလေးက မောင်းထားပြီးသား ကားမိုင်နှုန်း ကို တကယ်ကြီး လျော့လို့ ရတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား အဖေ” လို့ မိုက်ကယ်က ပြန်မေးတယ်။

“အဖေက သားကို လုပ်ငန်းရဲ့ တကယ့် အရေးကြီးတဲ့ လျှို့ဝှက်ချက် ကို ပြောပြနေတာနော်၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမှ လျှောက်မပြောနဲ့ ကြားလား၊ အဖေ့ကိုတော့ ပြဿနာဖြစ်အောင် မလုပ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ သား ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပြပါဘူး အဖေ၊ ကားတွေ အများကြီးကို ဒီလို လုပ်ရတာပဲလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ အဖေ့ဆီ ရောက်လာတဲ့ ကားတစ်စီးချင်း စိတိုင်းကို ဒီလိုလုပ်ပစ်တာချည်းပဲကွ” အဖေက ဆက်ပြောတယ်။

“မရောင်းခင်မှာမိုင်နှုန်းကိုလျှော့ထားတာဟာတစ်နည်းပြောရရင် ကားကို ပြန်ပြီး အသစ်တီထွင်တာနဲ့ တူတူပဲကွ၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရင် ပိုက်ဆံ တွေ အများကြီးရလာရောပဲ”

သေသေချာချာနားထောင်နေတဲ့ မတီးလ်ဒါက “ဒါပေမဲ့ အဖေရယ်၊ ဒီလို မိုင်နှုန်းလျှော့တာကြီးက ခုနက လွှစာမှုန့်ထည့်တာထက်တောင် ပိုပြီး မရိုးမသား လုပ်ရာကျသေးတယ်၊ စိတ်ပျက်စရာကောင်းလိုက်တာ၊ အဖေက အဖေ့ကို ယုံတဲ့ လူတွေကို ညာစားနေတာပဲ”

“မင်းမကြိုက်ရင် ငါကျွေးတာတွေ မစားနဲ့၊ အဲဒါတွေ အကုန်လုံး က ဒီလို လုပ်လို့ရတဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့ချည်း ဝယ်ထားတာတွေကွ” လို့ အဖေက ပြောတယ်။

“အဲဒါ ညစ်ညမ်းတဲ့ ငွေတွေပဲ၊ ရိုးရိုးသားသား ရှာဖွေလို့ ရလာတဲ့ ငွေတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သမီး သိပ်မုန်းတာပဲ” လို့ မတီးလ်ဒါက ပြန်အော်တယ်။

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ရဲ့ မျက်နှာဟာ စိတ်တိုလို့ နီလာတယ်။

“အောင်မာ၊ ရိုးသားမှုအကြောင်း ငါ့ကို တရားလာဟောနေရအောင် မင်းက ဘုရားကျောင်းက တရားဟောဆရာလား ဟမ်၊ ဖြတ်ထိုးညဏ် တစ်စက်မှ မရှိတဲ့ ကောင်မလေးကများ၊ မင်းကိုယ်မင်း ဘာတွေ ပြောနေလဲ မင်း သိသေးရဲ့လား”

“တော်သင့်ပြီ ဟယ်ရီ” လို့ အမေက ကြားဖြတ်ပြောပြီး မတီးလ်ဒါ ကို “အဖေ့ကို အဲဒီလိုမပြောရဘူးလေ မတီးလ်ဒါ၊ ခုချိန်ကစပြီး အဲဒီပါးစပ် ကို ပိတ်ထား၊ လာ အားလုံး တီဖွီကြည့်ကြမယ်”

သူတို့မိသားစုဟာ အသားနှပ် တစ်ကန့်၊ ပဲအာလူးဟင်း တစ်ကန့် ထည့်ထားတဲ့ စတီးပန်းကန်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး တီဖွီကြည့်ရင်း ညစာ စားနေတယ်။ မစ္စဝမ်းဝုဒ်က တီဖွီကနေ မျက်လုံးမခွာဘဲ ညစာကို ပလုပ်

ပလပ်နဲ့ အသံမြည်အောင် စားနေတယ်။ သူဟာ ငွေရောင်ဆံပင်အရောင် ဆိုးထားပေမယ့် ဆံပင်အရင်းတွေကတော့ အညိုညစ်ညစ်ရောင်တွေ ထွက်နေတယ်။ သူက မိတ်ကပ်အထူကြီး လိမ်းရတာ ကြိုက်တယ်။ ကိုယ်လုံး ကိုယ်ပေါက် အချိုးအစားကတော့ ကောက်ညှင်းထုပ်အတိုင်းပဲ။

“အမေ၊ သမီး ထမင်းစားခန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး စာအုပ်ဖတ်ရင်း ထမင်းသွားစားချင်တယ်” လို့ မတီးလံဒါက သူ့အမေကို ခွင့်တောင်းတယ်။ သူ့အဖေက ငေါက်တယ်။

“မစားရဘူး၊ ညစာ ဆိုတာ မိသားစု စုံစုံညီညီစားရမှာ၊ အားလုံး စားလို့မပြီးမချင်း ထမင်းစားစားပွဲကနေ ဘယ်သူမှ ထ ထွက်သွားခွင့် မရှိဘူး”

“အဖေကလည်း သမီးတို့က စားပွဲနဲ့စားနေတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့၊ တစ်ခါမှ စားပွဲပေါ်မှာ ကျကျနန မစားဖူးဘူး၊ ခုလို အမြဲတမ်းပဲ ပန်းကန်ကို ပေါင်ပေါ်တင်ပြီး တီဗွီကြည့်ရင်း စားနေရတာ” လို့ မတီးလ်ဒါက ပြောတယ်။

“နေပါဦး ငါ မေးပါဦးမယ်၊ တီဗွီကြည့်ရင်း စားတာလေးကို မင်းက ဘာတွေများ ခက်ခဲနေရတာလဲ ဟမ်” လို့ သူ့အဖေက လေသံပျော့ပျော့နဲ့ မေးတယ်။ အဖေ့လေသံ ပျော့ပျော့မှာ အန္တရာယ်အငွေ့အသက်ကို မတီးလ်ဒါ က ခံစားမိနေလို့ ပြန်မပြောဘဲ နှုတ်ဆိတ်နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲ မှာတော့ ဒေါသအိုး ပေါက်ကွဲနေပြီ။ မိဘတွေကို ခုလို မုန်းတီးနေမိတာဟာ မကောင်းဘူး ဆိုတာ မတီးလ်ဒါလေး သိပေမယ့် အမုန်းပြေဖို့ အကြောင်းရှာ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ ဖတ်ခဲ့သမျှ စာအုပ်တွေက သူ့မိဘတွေမှာ လုံးဝ မရှိတဲ့ ဘဝအမြင်တွေကို ပေးတယ်။ အဖေနဲ့ အမေဟာ ဒစ်ကင်းစ်၊ သို့မဟုတ် ကစ်ပလင်းရဲ့ စာအုပ်လေး နည်းနည်းလောက်ကိုသာ ဖတ်ဖူးခဲ့မယ်ဆိုရင် လူတွေကို လိမ်ညာစားတာနဲ့ တီဗွီကြည့်တာထက် ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိတဲ့ လုပ်ရပ်မျိုးတွေ လုပ်နေမှာ အသေအချာပဲ။

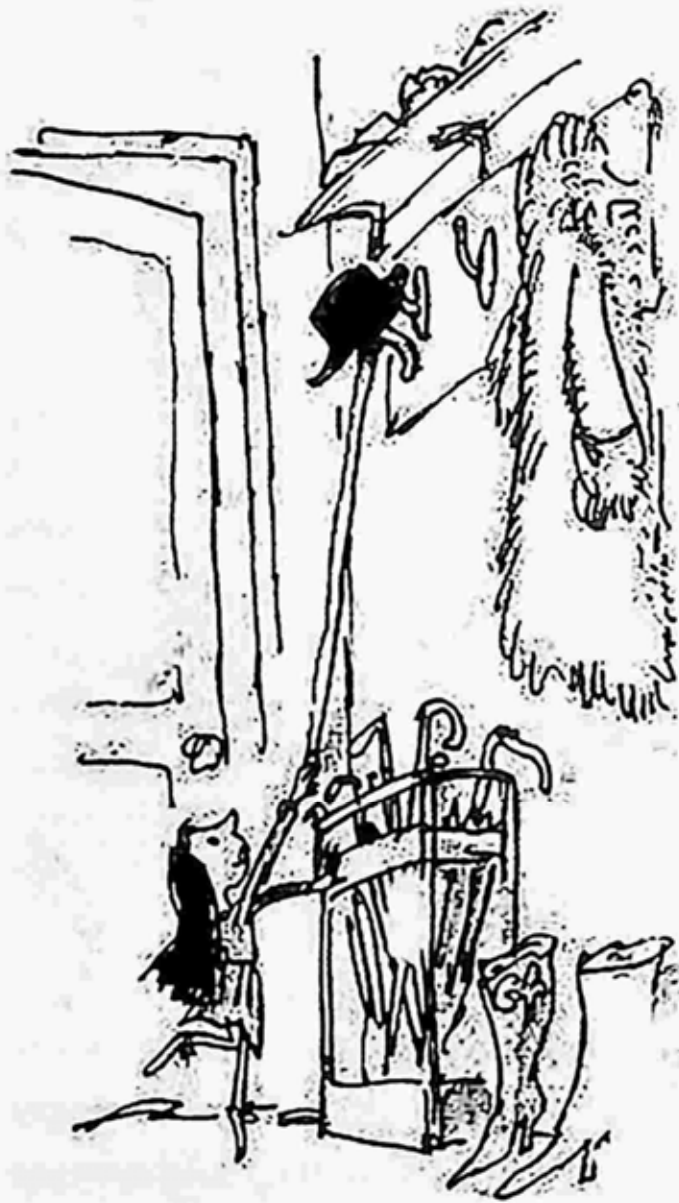
နောက်တစ်ခုက မတီးလ်ဒါကို အသိဉာဏ် မရှိဘူး၊ တုံးတယ် အတယ်လို့ မဟုတ်တမ်းတရမ်းတွေ ဇွတ်ပြောခံရတာကိုလည်း သူ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်မိတယ်။ ဒီလိုနဲ့ စိတ်ထဲက ဒေါသအိုးဟာ ဆူသည်ထက် ဆူပွက်လာတော့တယ်။ အိပ်ရာထဲ လှဲနေရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ချလိုက် တယ်။ နောက်တစ်ခါ အဖေနဲ့အမေက သူ့ကို ခုလိုမျိုး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဆက်ဆံ လာရင် ကိုယ့်နည်းလမ်းနဲ့ကိုယ် ပြန်ပြီး ပညာပေးမယ်လို့ စိတ်ပိုင်းဖြတ် လိုက်တယ်။ တစ်ခါ နှစ်ခါလောက် အောင်မြင်သွားရင်တော့ ခုလို အနိုင်ကျင့် ခံရတာကနေ လျော့ပါးလာမယ်လို့ မတီးလ်ဒါ ထင်မိတယ်။ တကယ်တော့ မတီးလ်ဒါရဲ့ အသက်ဟာ အခုမှ ငါးနှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ ခွန်အားအပြည့်၊ လုပ်ပိုင်ခွင့်အပြည့်ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို အနိုင်ယူ ပညာပေးဖို့ ဆိုတာ တကယ်ကို မလွယ်ပါဘူး။ ဘယ်လောက်ခက်ခဲပါစေ မတီးလ်ဒါကတော့ ဆက်လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်တယ်။ တီဗွီကြည့်တဲ့ ကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတော့ မတီးလ်ဒါ ပညာပေးရမယ့် စာရင်းထဲမှာ သူ့အဖေဟာ ထိပ်ဆုံးကနေ ပါလာ ပါတော့တယ်။

သင်ခန်းစာ ၁ ဦးထုပ်နှင့် စူပါဂလူး

(စူပါဂလူး - သိပ်ခိုင်ခံ့သည့် ဆင်ကော်)

နောက်နေ့မနက်ခင်းမှာ မတီးလံဒါဟာ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် ကား အဟောင်း ဂိုဒေါင်ကြီးကို မသွားခင် အချိန်ကိုက်ပြီး သူ့အဖေ အလုပ် သွားတိုင်း ဆောင်းသွားနေကျ ဦးထုပ်ကို ယူဖို့ အဝတ်လဲခန်းထဲကို ခြေဖော့ နင်း လျှောက်ဝင်လာတယ်။ ဦးထုပ်က မတီးလံဒါ မမိနိုင်တဲ့ အမြင့်တစ်နေရာ က အဝတ်ချိတ်ငုတ်မှာ ချိတ်ထားတယ်။ မတီးလံဒါဟာ လမ်းလျှောက် တုတ်ကို သုံးပြီး ဖြုတ်တယ်။ မရသေး။ ခြေဖျားထောက်၊ အသက်အောင့်ပြီး ဖြုတ်မှ ဖြုတ်လို့ရသွားတယ်။ ဦးထုပ်က ထိပ်ပိုင်းမှာ အဝိုင်းအပြားလေးပါပြီး ဘေးမှာ ဖဲကြိုးပြားလေး ပတ်ထားတယ်။ ဖဲကြိုးပြားလေးမှာ ငှက်မွေးလှလှ လေးကိုလည်း အလှည့်ပတ်ထားသေးတယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ ဒီဦးထုပ် လေးကို သိပ်ကြိုက်တာ။ ဒီလို ဦးထုပ်အကောင်းစား ရှိလို့လည်း သူဟာ သိပ်ဂုဏ်ယူတယ်။ ဒီဦးထုပ်နဲ့ ကုတ်အင်္ကျီ အကွက်ကျဲရယ်၊ နက်ကတိုင် အစိမ်းရောင်ရယ် တွဲဝတ်လိုက်ရင် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည်မှု အပြည့်ရှိပြီး သိပ်ကို ခန့်ညားသွားတယ်လို့ သူ ထင်တယ်။

မတီးလ်ဒါဟာ လက်တစ်ဖက်က ဦးထုပ်ကို ကိုင်၊ တခြား လက်တစ်ဖက်က စူပါဂလူးဘူးကို ကိုင်လိုက်တယ်။ စူပါဂလူးဘူးကိုညှစ်ပြီးဦးထုပ်အတွင်းဘက်ဘီးခွေအနားကွပ်ပတ်ပတ်လည်မှာသေသေသပ်သပ်လေး သုတ်လိမ်းလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဦးထုပ်ကို လမ်းလျှောက်တုတ်မှာ ချိတ်ပြီး အဝတ်ချိတ်ငုတ်မှာ ဂရုတစိုက်ပြန်ချိတ်ထားလိုက်တယ်။ မတီးလ်ဒါဟာ ဒီကိစ္စကို သူ့အဖေ မနက်စာ စားရာက ထလာမယ့် အချိန်နဲ့ အချိန်ကိုက် ဖြစ်အောင် လုပ်တယ်။

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်က ဦးထုပ် ဆောင်းချလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ကော်ကပ်ထားမှန်း နည်းနည်းလေးမှ သတိမထားမိလိုက်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဂိုဒေါင်ကို ရောက်တော့ သူ ဦးထုပ်ကို ချွတ်လို့ မရတော့ဘူး။ စူပါဂလူးက သိပ်ကပ်တဲ့ အမျိုးအစားဖြစ်လို့ ကပ်မိတဲ့အခါ အတင်းဇွတ်ဆွဲခွာရင် အရေပြားတွေပါ ကွာထွက်သွားနိုင်တယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ သူ့ဦးခေါင်းအရေပြား ကွာထွက်သွားမှာစိုးလို့ ဦးထုပ်ကို မချွတ်ဘဲ ဂီယာဘောက်စ်ထဲ လွှစာမှုန့်တွေ ထည့်ရင်း၊ လျှပ်စစ်လွန်ပူနဲ့ မိုင်နှုန်းတွေ လျော့ချရင်း တစ်နေကုန် ဆောင်းထားရတယ်။ သူ့ဝန်ထမ်းတွေ သတိထားမိမှာစိုးလို့ ဦးထုပ်ကို ဟန်မပျက် ဆောင်းထားတယ်။

ညနေပိုင်း အိမ်ပြန်ရောက်တော့လည်း ဦးထုပ်ကို ချွတ်လို့ မရသေးဘူး။

“အဲဒီလောက် မတုံးစမ်းပါနဲ့၊ ဒီကို လာခဲ့၊ ကျွန်မ ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပေးမယ်” လို့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။

မစွမ်းဝမ်းဝမ်းက ဦးထုပ်ကို နာနာလေး အားထည့်ပြီး ဆွဲချွတ်လိုက်တော့ မစွတာဝမ်းဝမ်းက စူးစူးဝါးဝါး အော်ပါလေရော။

“အိုး... အား... မလုပ်နဲ့ မလုပ်နဲ့၊ ငါ့နဖူးက အရေခွံတွေ လန်ကုန်တော့မှာပဲ”

မတီးလံဒါကတော့ သူထိုင်နေကျ ကုလားထိုင်မှာ ကွေးကွေးလေး ထိုင်ပြီး သူ့အဖေနဲ့ အမေ ဖြစ်ပျက်နေတာကို စာအုပ်အစွန်းကနေ ကျော်ပြီး စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေတယ်။

“အဖေ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ အဖေ့နဖူးက ရုတ်တရတ်ကြီး ရောင်လာလို့ ဦးထုပ်နဲ့ မတော်တော့တာလားဟင်” လို့ မေးတယ်။

အဖေက သူ့သမီးကို သံသယမျက်စိနဲ့ ကြည့်ပေမယ့် ဘာမှ မပြောသေးဘူး။ ဘာပြောနိုင်မှာတုံး။ လက်ပူးလက်ကြပ်မှ မမိတာကို။ မစွမ်းဝမ်းဝမ်းက-

“ဒါ စူပါဂလူးကလွဲလို့ တခြားဟာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ရှင် ဦးထုပ်မှာ ငှက်တောင် နောက်တစ်ခု ကပ်ဖို့ လုပ်သေးတယ် မဟုတ်လား မှန်မှန်ပြော”

“ငါ ဒီနေ့ စူပါဂလူးကို လက်ဖျားနဲ့တောင် မတို့ပါဘူးဟ” လို့ မစွတာဝမ်းဝမ်းက စိတ်တိုပြီး အော်ပြောတယ်။ ပြီးတော့ မတီးလံဒါဘက်ကို သံသယမျက်လုံးနဲ့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြန်တယ်။ မတီးလံဒါကတော့ သူ့အဖေကို အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ မျက်လုံးညိုညိုလေးတွေနဲ့ ပြန်ကြည့်တယ်။

“ရှင် ဒီလို အန္တရာယ်များတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကိုင်တော့မယ် ဆိုရင် ဘူးမှာပါတဲ့ အညွှန်းကို သေသေချာချာဖတ်ပေါ့၊ အဲဒီ အညွှန်းအတိုင်း လိုက်နာမှပေါ့ရှင်၊ ဘယ်နှယ် မကြားဝံ့ မနာသာ” လို့ မစွမ်းဝမ်းဝမ်းက ပြောတယ်။

“ဘုရားရေ၊ ငါ့ကို ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ ဟမ်” မစွတာဝမ်းဝမ်းက ဦးထုပ်နှုတ်ခမ်းကို ကိုင်ရင်း ဆက်ပြောတယ်။ “မင်းက ငါ့များအားအားယားယား ဒီစူပါဂလူးကို ဦးထုပ်မှာ ထိုင်ကပ်နေမယ့် ကောင်လို့ ထင်နေတာလား ဟမ်”

မတီးလိဒါက “ဟိုဘက်လမ်းက ကလေးလေး တစ်ယောက်တောင် မှ စူပါဂလူး ကိုင်မိထားတဲ့ လက်နဲ့ နှာခေါင်းကို ထိုးမိသွားတာတဲ့” လို့ ပြောတော့ မစ္စတာဝမ်းဝမ်းက အလန့်တကြားဖြစ်ပြီး-

“ဟေ အဲဒီကောင်လေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ” လို့ ဆိုဆိုနှင့်နှင့်နဲ့ မေးတယ်။

“လက်ကြီးက နှာခေါင်းထဲမှာ တစ်နေတာပေါ့ အဖေရာ၊ အဲဒါ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက်အထိ လက်တစ်ဖက် နှာခေါင်းထဲ နှိုက်ပြီး နေနေရတာ၊ သူ့ကိုတွေ့တဲ့ လူတွေက “ဟဲ့ကောင်လေး နှာခေါင်းထဲ လက်နှိုက်မထားနဲ့လေ” လို့ ပြောကြတာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ သူ ဘာမှ ပြန်မပြော နိုင်ဘူး၊ တကယ့် ထူးဆန်းတဲ့ အရူးလေးအတိုင်း နှုတ်ဆိတ်ပြီး နေနေ ရ ရှာတာပေါ့”

“နည်းတောင် နည်းသေး၊ နှာခေါင်းကို လက်နဲ့ နှိုက်တဲ့အကျင့် ရှိလို့နေမှာပေါ့၊ နှာခေါင်း နှိုက်တတ်တဲ့ ကလေးအားလုံးရဲ့ လက်တွေကို စူပါဂလူး တို့ထားပေးရမယ်၊ အဲဒါမှ နောက်နောင် ဘယ်တော့မှ နှာခေါင်း မနှိုက်ရဲတော့မှာ” လို့ မစ္စဝမ်းဝမ်းက မြည်တွန်နေတော့တယ်။

“လူကြီးတွေလည်း နှာခေါင်းနှိုက်တာပဲ အမေကလည်း၊ မနေ့ ကတောင် မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အမေ နှာခေါင်းနှိုက်နေတာ သမီးတွေသေး တယ်” လို့ မတီးလိဒါက ပြောတော့-

“တော်စမ်း ... လူကြီးကို နောက်စရာလား” လို့ မစ္စဝမ်းဝမ်းက ငေါက်လိုက်ချိန်မှာ အမေ့မျက်နှာ ရဲသွားတာကို မတီးလိဒါ သတိထားမိ လိုက်တယ်။

မစ္စတာဝမ်းဝမ်းဟာ တီဗွီရှေ့မှာ ညစာစားတဲ့ အချိန်မှာလည်း ဦးထုပ် ကြီး ဆောင်းထားရတယ်။ သူ တိတ်တိတ်လေးနဲ့ မခံချိမခံသာ ဖြစ်နေတဲ့ ပုံက သိပ်ကို ရယ်ချင်စရာ ကောင်းတယ်။

အိပ်ရာဝင်ခါနီးတော့ ဦးထုပ်ကို ကြိုးစားပြီး ချွတ်ကြည့်ပြန်တယ်။ သူ့မိန်းမကလည်း ကူချွတ်ပေးတယ်။

“ငါရေချိုးရင် ဒီဦးထုပ်ကြီးနဲ့ ဘယ်လို ချိုးရပါ့” လို့ သူ ညည်းတယ်။

mgyoe.com

“ဦးထုပ်ကြီးဆောင်းပြီးတော့ပဲ ချိုးလိုက်ပေါ့၊ ဘာမှ မတတ်နိုင်တာ” လို့ သူ့မိန်းမက ပြောတယ်။ ဦးထုပ်ကြီးဆောင်း၊ ခရမ်းရောင် ညအိပ်ဝတ်စုံအစင်းကျားကြီး ဝတ်ပြီး ရေချိုးခန်းနားမှာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနဲ့ လမ်းလျှောက်နေတဲ့ ယောက်ျားကို မစွစ်ဝမ်းဝမ်းရင်က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ ထိုင်ကြည့်ရင်း “ဘယ်လို အူကြောင်ကြောင် ဘယ်လိုယောက်ျားမျိုးကို ငါ ယူထားမိပါလိမ့်” လို့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ တွေးနေမိတယ်။

မစွတာဝမ်းဝမ်းဟာ ဦးထုပ်ဆောင်းပြီး အိပ်ရတာ စိတ်ပျက်စရာ အကောင်းဆုံး ဆိုတာ ခုမှ သေသေချာချာ ခံစားမိတော့တယ်။ ဦးထုပ်ကြီးနဲ့ဆိုတော့ ခေါင်းအုံးပေါ်မှာ သူ့ခေါင်းဟာ သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်မနေဘူး။ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ်နေတော့ သူ့မိန်းမက “ရှင် အိပ်မှာသာ အိပ်စမ်းပါ၊ ဘာလို့ အဲဒီလောက် ဇီဇာကြောင် ဇာချဲ့နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ကျွန်မ အိပ်မရဘူးရှင်” လို့ ငေါက်တော့တယ်။

“မနက်ဖြန် မနက်ကျရင်တော့ လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ချွတ်လို့ ရချင်ရမှာပေါ့”

ဒါပေမဲ့ နောက်နေ့မနက် ရောက်တော့လည်း ဦးထုပ်ကို ချွတ်လို့ မရပြန်သေး။ ဒါကြောင့်မစွစ်ဝမ်းဝမ်းက ကတ်ကြေးယူပြီးဦးထုပ်ကိုအပေါ်ပိုင်းက စပြီး အနားသတ် နှုတ်ခမ်းအထိ နည်းနည်းချင်း ညှပ်ပစ်ရတယ်။ အတွင်းပိုင်းက ဦးထုပ် အရစ်ကွင်းကတော့ ခေါင်းပတ်ပတ်လည်က ဆံပင်တွေနဲ့ အရမ်းကို ကပ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် မစွစ်ဝမ်းဝမ်းဟာ ကပ်နေတဲ့ နေရာက ဆံပင်တွေကိုပါ အကွင်းလိုက် ညှပ်ပစ်လိုက်ရတယ်။ လယ်သာနဲ့လုပ်ထားတဲ့ ဦးထုပ်အကွင်းက နဖူးထိပ်က အရေပြားမှာတော့ အရစ်လိုက်ကြီး အသေကပ်နေတယ်။ အဲဒါကို ရေနဲ့ ဘယ်လိုဆေးဆေး ခွာမရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

မနက်စာစားတော့မတီးလိဒါက “အဖေ့နဖူးကဟာကြီးကိုရအောင် ခွာလိုက်ပါလား အဖေရယ်၊ အဲဒါကြီးက အဖေ့နဖူးမှာ အကောင်တစ်ကောင် ကပ်နေသလိုကြီးပဲ၊ တခြားလူတွေကတော့ လောက်ကြီး ကပ်နေတယ် လို့ ထင်နေတော့မယ်” စနောက် ပြောတော့ “တိတ်စမ်း၊ မင်းရဲ့ စွာတေးလန်နေတဲ့ ကြက်တူရွေးပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်စမ်း” လို့ ငေါက်တယ်။

အကျဉ်းချုပ် ပြောရရင်တော့ မတီးလ်ဒါဟာ သူ ပေးလိုက်တဲ့ သင်ခန်းစာအတွက် ဖရဏာပီတိ ဝှမ်းဆီ ထိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက် သင်ခန်းစာသေးသေးလေးနဲ့ သူ့အဖေရဲ့ ချိုးကပ်နေတဲ့ အနိုင်ကျင့်တတ်တဲ့ အကျင့်ကြီးကို အပြီးတိုင် သုတ်သင် ရှင်းလင်းပြီးပြီလို့တော့ မမျှော်လင့် ကောင်းသေးဘူး။

သင်ခန်းစာ ၂ သရဲခြောက်ခြင်း

စူပါဂလူးဖြစ်ရပ် ဖြစ်ပြီးတော့ တစ်ပတ်လောက်အထိ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်တို့ အိမ်ထောင်စုဟာ သိသိသာသာ ငြိမ်ကျသွားတယ်။ စူပါဂလူး အတွေ့အကြုံဟာ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ကို အတော်လေးဦးကျိုးသွားစေခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ ပလွှားတတ်တဲ့ စိတ်နဲ့ အနိုင်ကျင့်ချင်တဲ့ စိတ်ကို ယာယီ ချိုးနှိမ်ထားနိုင်ခဲ့တယ်။

ဂိုဒေါင်မှာ အဆင်မပြေတာ တစ်ခုခု ဖြစ်လာရင်၊ သို့မဟုတ် ကားတွေ ရောင်းလို့ မကောင်းရင် အဲဒီနေ့ဟာ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်အတွက် တကယ့်ကို ကံမကောင်းတဲ့ နေ့ပဲ။ တကယ်တော့ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ရဲ့ စိတ်ကို ကသိကအောက် ဖြစ်စေတဲ့ အကြောင်းအရင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ အဲဒီလို စိတ်တိုလာတဲ့နေ့တွေဆိုရင် မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ မုန်တိုင်းအရိပ်အခြည်ကို အလိုလို အကဲခတ်မိပြီး မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ စိတ်ငြိမ်သွားတဲ့အထိ သူ့ကို အိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး အပြင်ထွက်သွားနေကျ။

အဲဒီနေ့က မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် ဂိုဒေါင်ကနေ အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာတော့ သူ့မျက်နှာဟာ မိုးတိမ်မည်းတွေလို မည်းမှောင်နေတယ်။ အိမ်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ အမြန်ဆုံး တစ်နေရာရာကို ထွက်သွားသင့်နေ

ပြီ။ သူ့အမျိုးသမီးဟာ အန္တရာယ် လက္ခဏာကို သတိထားမိတော့ အသာ လစ်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ မတီးလ်ဒါဟာ ကုလားထိုင်မှာ မှီထိုင်ရင်း စာအုပ်တစ်အုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား ဖတ်နေတယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်က တီဗွီကို ဖွင့်လိုက်တော့ တီဗွီအစီအစဉ်က ဆူညံစွာ ထွက်လာတယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်က မတီးလ်ဒါ ကို စိန်းစိန်းဝါးဝါး ကြည့်တယ်။ မတီးလ်ဒါကတော့ မလှုပ်ဘူး။ မတီးလ်ဒါ ဟာ ဆောင်းဘောက်က လာတဲ့ အသံကို အာရုံမစိုက်မိအောင် ကိုယ့်ကိုယ် ကိုယ် လေ့ကျင့်ထားပြီးသား။ စာကို အာရုံစိုက်ဖတ်နေတဲ့ မတီးလ်ဒါကို ကြည့်ရင်း မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်လာတယ်။ သူ လိုက်မမိတဲ့ စာတွေကို ဖတ်နေပြီး မတီးလ်ဒါ သာယာနေတာကို ကြည့်ရင်း သူ့ဒေါသ သူ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ ဖြစ်လာတယ်။

“မင်း အဲဒီစာအုပ်ကို ခုချက်ချင်း ပိတ်လိုက်စမ်း” ဆိုပြီး မတီးလ်ဒါ ကို ငေါက်တယ်။

“အိုး ဟလို အဖေ၊ ဒီနေ့ အလုပ်မှာ အဆင်ပြေရဲ့လား” လို့ မတီးလ်ဒါ က ချစ်စရာကောင်းတဲ့ လေသံလေးနဲ့ သူ့အဖေကို နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဒါတွေက အမှိုက်သရိုက်တွေ” လို့ ပြောရင်း မတီးလ်ဒါ လက်ထဲ က စာအုပ်ကို ဆတ်ခနဲ လှယူတယ်။

“အဖေ၊ ဒီစာအုပ်က အမှိုက်သရိုက် မဟုတ်ပါဘူး၊ စာအုပ်နာမည်က အနီရောင်မြင်းပုကလေး (The Red Pony) တဲ့၊ အမေရိကန်စာရေးဆရာ ဂျန်စတီမ်းဘက် ရေးတာလေ၊ ဖတ်ကြည့်ပါလား အဖေ အဖေ ကြိုက်သွား စေရမယ်”

“အပေါစားစာပေပဲ ..... အမေရိကန် စာရေးဆရာရေးမှတော့ သေချာပေါက် အပေါစားပဲပေါ့၊ သူတို့က အပေါစားစာပဲ ရေးတတ်ကြတာ”

“မဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေရဲ့၊ အဲဒီစာအုပ်က အရမ်းကောင်းတာ၊ တကယ် တော့ အဲဒီ စာအုပ်က....”

“ငါ့ကို လာမပြောနဲ့၊ ဘာအကြောင်း ရေးထား ရေးထား ငါ မသိချင် ဘူး၊ ကိုယ့်အတွက် အသုံးဝင်မယ့်ဟာ တစ်ခုခု သွားလုပ်နေ သွား”

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် ဟာ ရုတ်တရက် လက်ထဲမှာ ရှိတဲ့ စာအုပ်ကို တစ်ရွက်ပြီး တစ်ရွက် ဆုတ်ဖြုတ်၊ ဖြုပြီးသား စာရွက်တွေကို အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပစ်တယ်။

မတီးလ်ဒါ အရမ်းကြောက်လန့်ပြီး ကြက်သေသေသွားတယ်။ သူ့စာရွက်တွေကို ဆက်ဖြုတ်နေတဲ့ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ မတီးလ်ဒါလေးကို မနာလိုနေပုံပဲ။ “ငါမဖတ်နိုင်တဲ့စာတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး ဖတ်ချင်ဦးဟ” လို့ စိတ်ထဲက ရေရွတ်ရင်း စာရွက်တစ်ရွက်စီတိုင်းကို ဆုတ်ဖြုတ်နေတဲ့ပုံ ပေါက်နေတယ်။

“အဖေ အဲဒါ စာကြည့်တိုက်က စာအုပ်ကြီး အဖေရဲ့၊ သမီးအပိုင် မဟုတ်ဘူး၊ သမီးစာကြည့်တိုက်ကို ပြန်အပ်ရဦးမှာလေ” လို့ ပြောရင်း မတီးလ်ဒါ သူ့အဖေကို အော်ပြောတယ်။

“အဲဒီတော့ ကိုယ့်မုန့်ဖိုးကိုယ် စုပြီး” လို့ စာရွက်တွေကို ဆုတ်ဖြုတ်ရင်း ပြောတယ်။ “စုပြီး စာကြည့်တိုက်ကို လျော်လိုက်ပေါ့” ဆုတ်ဖြုတ်လို့ စာအုပ် အဖုံးပဲကျန်တော့မှ စာအုပ်အဖုံးကို အမှိုက်ခြင်းထဲ ပစ်ထည့်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲ ကနေ ဒေါကြီးမောကြီးနဲ့ ထွက်သွားတယ်။

မတီးလ်ဒါအရွယ် ကလေးအများစုဟာ မတီးလ်ဒါ နေရာမှာသာ ဆိုရင် မျက်ရည်နဲ့ မျက်ခွက် ဖြစ်နေလောက်ပေမယ့် မတီးလ်ဒါကတော့ မငိုဘူး။ သူဟာ ငြိမ်ငြိမ်လေးထိုင်ပြီး စဉ်းစားတယ်။ ငိုတာနဲ့ စိတ်ကောက် တာက အလုပ်မဖြစ်ဘူး ဆိုတာ သူ သေသေချာချာ သိပြီးသား။ “အတိုက်ခိုက် ခံရတဲ့အခါ တန်ပြန် တိုက်ခိုက်တာကသာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့ အရာ ဖြစ်တယ်” လို့ နပိုလီယန် ဆိုခဲ့ဖူးတယ်။ မတီးလ်ဒါဟာ အာဃာတကြီးတဲ့ သူ့မိဘတွေကို သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့နဲ့ ပညာသားပါပါ ဆုံးမဖို့ နောက်ထပ် သင့်တော်တဲ့ နည်းလမ်းတစ်ခုကို ထွင်လိုက်တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီး အစီအစဉ်ကို အသေးစိတ် ဆွဲထားပေမယ့် သူ့သူငယ်ချင်း ဖရက်ရဲ့ ကြက်တူရွေးက တကယ် အလုပ်ဖြစ်၊ မဖြစ် မသိသေးဘူး။

ဖရက်ဆိုတာ မတီးလ်ဒါရဲ့ အိမ်နီးနားချင်း သူငယ်ချင်း။ သူ့ဆီမှာ သူ့အဖေ ဝယ်ပေးထားတဲ့ စကားပြောတတ်တဲ့ ကြက်တူရွေးလေး တစ်ကောင် ရှိတယ်။

ဒါကြောင့် နောက်နေ့ နေ့လယ် မစွစ်ဝမ်းဝုဒ် ဘင်ဂျီတီးဖို့ အိမ်က ထွက်သွားတော့ မတီးလ်ဒါဟာ ဖရက်တို့ အိမ်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တယ်။ ဖရက်တို့အိမ်တံခါးကိုခေါက်ပြီးတော့ ဖရက်ရဲ့ ကြက်တူရွေးလေးကိုတောင်း ကြည့်တယ်။ ဖရက်ကလည်း လိုလိုချင်ချင်နဲ့ သူ့အခန်းထဲက သိပ်လှတဲ့ အပြာနဲ့ အဝါရောင်စပ်ကျား ကြက်တူရွေးလေးကို ပြတယ်။

“ဟိုမှာလေ၊ သူ့နာမည်က ချောပါး” တဲ့။

“စကားပြောခိုင်းကြည့်ပါလား” လို့ မတီးလ်ဒါက တိုက်တွန်းတယ်။

“သူ့ကို အတင်းဇွတ်ပြောခိုင်းလို့ မရဘူးဟာ၊ စိတ်ရှည်ရတယ်၊ သူ စိတ်ပါလာမှ ပြောတာ”

သူတို့ ထိုင်စောင့်နေကြတယ်။ ရုတ်တရက် ကြက်တူရွေးက စကား ပြောလာတယ်။

“ဟရီ ဟရီ ဟရီ” ကြက်တူရွေး စကားသံက တကယ့် လူအသံလိုပဲ။

“လန်းလှချည်လားဟာ၊ နောက်ထပ် ဘာပြောတတ်သေးလဲ” လို့ မတီးလ်ဒါ ပြောတယ်။

“အန် စာ တုံး ပစ် ရ အောင်” လို့ ကြက်တူရွေးက တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ အသံလို လုပ်ပြီး ပြောတယ်။

“အန် စာ တုံး ပစ် ရ အောင်လေ”

“သူက အမြဲ အဲဒီလို ပြောနေကျ ဟိဟိ” လို့ ဖရက်က မတီးလ်ဒါကို ပြောတယ်။

“နောက်ထပ် ဘာတွေ ပြောတတ်သေးလဲဟင်” လို့ မတီးလ်ဒါက မေးတယ်။

“ဒါပဲ ပြောတတ်တာ၊ တကယ့် လက်ဖျားခါလောက်တယ် ဟုတ် တယ် မဟုတ်လား”

“အေးဟ တကယ့် အံ့ဩစရာကြီး၊ ဒီကောင်လေးကို ငါ တစ်ည လောက် ငှားချင်တာဟာ၊ ငှားပေးပါလားဟင်”

“အာ... မဖြစ်ပါဘူးဟာ” လို့ ဖရက်က ငြင်းတယ်။

“ငါနင့်ကိုနောက်တစ်ပတ်လုံးစာမုန့်ဖိုးတွေအကုန်ပေးပါမယ်ဟာ” လို့ မတီးလ်ဒါက တောင်းတောင်းပန်ပန် ပြောတယ်။

ဖရက်က ခဏလောက် တွေဝေသွားပြီး-

“အဲဒါဆိုလည်း ပြီးရော၊ မနက်ဖြန်တော့ ပြန်ပေးမယ်လို့ ကတိပေး”

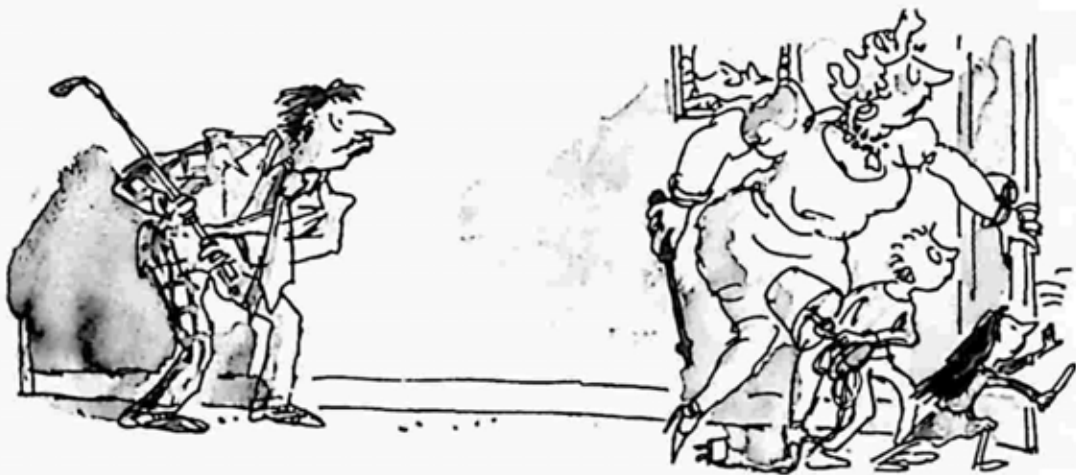
ကြက်တူရွေး လှောင်အိမ်ကြီးကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ ဆွဲကိုင်ပြီး ဘယ်သူမှ ရှိမနေတဲ့ သူ့အိမ်ကို ပြန်လာခဲ့တယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ မီးလင်းဖိုအကြီးကြီး တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီ မီးလင်းဖိုထဲကို ကြက်တူရွေးလှောင်အိမ်ကို ဘယ်သူမှမမြင်အောင် ထည့်ဝှက်လိုက်တယ်။ ထည့်ရတာ သိပ်မလွယ်ပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့ ရအောင် ဝှက်နိုင်ခဲ့တယ်။

“ဟရီ ဟရီ ဟရီ” လို့ ကြက်တူရွေးက အော်တယ်။

“ဟရီ ဟရီ”

မတီးလဲဒါက “ရှူး တိုးတိုး၊ တိတ်တိတ်နေပါဟ” လို့ ပြောပြီး သူ့လက်မှာ ပေနေတဲ့ ကျပ်ခိုးတွေကို သွားဆေးတယ်။

အဖေ၊ အမေ၊ အစ်ကို နဲ့ မတီးလဲဒါတို့ အိမ်ရှေ့ခန်းက တီဗွီရှေ့မှာ ညစာစားနေတုန်း “ဟရီ ဟရီ ဟရီ” ဆိုတဲ့ အသံက ထမင်းစားခန်းထဲကနေ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ထွက်လာခဲ့တယ်။

“ဟယ်ရီရေ” လို့ အမေက မျက်နှာဖြူရောင်ရောင်နဲ့ အော်ခေါ်တယ်။ “ကျွန်မ အသံတစ်ခု ကြားလိုက်သလိုပဲ၊ အိမ်ထဲကို တစ်ယောက်ယောက် ရောက်နေတယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်တယ် အမေ၊ သားလည်း ကြားလိုက်ရတယ်” လို့ မိုက်ကယ်က ထောက်ခံတယ်။ မတီးလ်ဒါက ထသွားပြီး တီဗွီကို ပိတ်လိုက်တယ်။ “ရှူး သေချာနားထောင်ကြည့်ပါဦး” လို့ ပြောတယ်။

သူတို့အားလုံးဟာ ထမင်းစား ရပ်ထားပြီး အာရုံစိုက် နားထောင်နေကြတယ်။

“ဟရီ ဟရီ ဟရီ” ဆိုတဲ့ အသံက ထပ်ထွက်လာတယ်။

“ကြားလား ကြားလား” လို့ မိုက်ကယ်က ပြောတယ်။

“သူနိုးများလား၊ မီးဖိုခန်းထဲတောင် ရောက်နေပြီနော်” လို့ အမေက စိတ်ဆိုးနေတဲ့ပုံနဲ့ တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

အဖေက တောင့်တောင့်ကြီး ထိုင်ရင်း “ငါထင်တာကတော့ အဲဒါ...”

“ဟယ်ရီ သွားဖမ်းလိုက်စမ်းပါ။ ကုပ်ကနေ ဆွဲပြီး ခေါ်လာခဲ့” လို့ တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

အဖေကတော့ တုတ်တုတ်မှ မလှုပ်ဘူး၊ သိပ်လောစရာ မလိုပါဘူး ဆိုတဲ့ ပုံစံနဲ့ လူစွမ်းကောင်းပုံ ဖမ်းနေတယ်။ သူ့မျက်နှာကတော့ ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာပြီ။

“သွားဖမ်းလိုက်စမ်းပါ” လို့ အမေက ပြောတယ်။ “သူတို့က မီးဖိုခန်းထဲမှာ ထင်တယ်”

အဖေက လက်ကိုင်ပဝါနဲ့ ပါးစပ်ကို သုတ်လိုက်ပြီး-

“လာ... တူတူသွားကြည့်ရအောင်” လို့ ပြောတယ်။

အစ်ကိုက “သွားကြမယ်၊ လာ အမေ” လို့ပြောတယ်။

“သေချာတယ်၊ မီးဖိုခန်းထဲကပဲ ဖြစ်ရမယ်” လို့ မတီးလ်ဒါ တိုးတိုးလေး ပြောတယ်။

အမေက မီးဖိုနားက မီးညှပ်ကို ကောက်ဆွဲ၊ အဖေက ထောင့်မှာ ထောင်ထားတဲ့ ဂေါက်ရိုက်တံကို ယူ၊ အစ်ကိုက စားပွဲတင်မီးအိမ်ကို ပလပ် ဖြုတ်ပြီး ကိုင်၊ မတီးလ်ဒါကတော့ အသားလှီးဓားကို ကိုင်ပြီး ထမင်းစားခန်းထဲကို လေးယောက်သား တိတ်တိတ်လေး ခြေဖွပြီး သွားကြတယ်။ အဖေကတော့ အားလုံးရဲ့ နောက်ဆုံးမှာ နေရာယူထားတယ်။

“ဟရီ ဟရီ ဟရီ” အသံက ထပ်ထွက်လာပြန်တယ်။

“လာစမ်း လာစမ်း၊ မင်းတို့ကို ငါဖမ်းပြမယ်၊ ဝှစ် ဝှစ်” လို့ အော်ပြီး မတီးလံဒါက ဓားကို ဝှေ့ယမ်းနေလိုက်တယ်။ နောက်က လိုက်လာတဲ့ သုံးယောက်က သူတို့ကိုင်ထားတဲ့ လက်နက်တွေကို ဝှေ့ယမ်းနေကြတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲ ရောက်တော့ သူတို့ရပ်လိုက်ကြပြီး ဘေးဘီဝဲယာကို ကြည့် လိုက်ကြတယ်။ ထမင်းစားခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ ရှိမနေဘူး။

“ဘယ်သူမှလည်း မရှိပါလား” လို့ အဖေက စိတ်သက်သာရာ ရသွားတဲ့ လေသံနဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ သေချာပေါက် ကြားလိုက်ပါတယ် ဟယ်ရီရယ်” လို့ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ပြောတယ်။

“ကျွန်မ သေသေချာချာကို ကြားလိုက်တာ၊ ရှင်လည်း ကြားတာ ပဲလေ”

“သမီးလည်း ကြားလိုက်တယ် အမေ၊ သူတို့ တစ်နေရာရာမှာတော့ ရှိနေမှာပဲ” လို့ မတီးလံဒါက ပြောရင်း ဆိုဖာနောက်တွေ၊ လိုက်ကာနောက် တွေမှာ လိုက်ရှာနေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာပဲ-

“အန်စာတုံးပစ်ရအောင်” တစ္ဆေတစ်ကောင်ရဲ့ အသံလိုအသံတစ်သံ ထွက်လာခဲ့တယ်။

ဒီအသံကြားတော့ သူတို့အားလုံး ထခုန်ကြပါလေရော။ မတီးလံဒါ သရုပ်ဆောင်ချက်က တကယ့် အကယ်ဒမီရှေ့ပဲ။ သူတို့အားလုံး အခန်း တစ်ဝိုက်မှာ လိုက်ရှာတယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မတွေ့ဘူး။

“သရဲများလား” လို့ မတီးလံဒါက ပြောတယ်။

“ဘုရားသခင်၊ ကျွန်တော်မျိုးမတို့ကို ကယ်ပါဦး” လို့ အမေက အဖေ့လည်ပင်းကို ပြေးဖက်ရင်း အော်ပြောတယ်။

“ဟုတ်တယ် ဒါ သရဲပဲဖြစ်ရမယ်၊ အရင်ကလည်း သမီးဒီအသံကို ကြားဖူးတယ်၊ ဒီအခန်းထဲရောက်တိုင်း သမီးဖြင့် သူ့အလိုလို စိတ်ချောက်ချား လာတာ၊ အဖေတို့ အမေတို့လည်း သိမယ် ထင်နေတာ”

“ကယ်ပါရှင် ကယ်ပါ” လို့ အမေက အဖေ့လည်ပင်းကို အတင်း ဖက်ပြီး အော်တယ်။

အဖေ့မျက်နှာက အရင်ကထက် ပြာနှမ်းနှမ်း ဖြစ်လာပြီး “အို ငါတော့ ဒီအခန်းထဲမှာ မနေရဲတော့ဘူး” လို့ အော်ပြောရင်း အခန်းထဲကနေ ထွက်ပြေးသွားတယ်။ အဖေ ထွက်ပြေးသွားတော့ ကျန်တဲ့ လူတွေလည်း တံခါးကို အတင်းတိုးပြီး ထွက်ပြေးကြတယ်။

နောက်နေ့ နေ့လယ် အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိတဲ့အချိန်မှာ မတီးလ်ဒါ ဟာ မီးလင်းဖိုထဲက ကျပ်ခိုးတွေ ပေနေတဲ့ ကြက်တူရွေး လှောင်အိမ်ကို သေသေချာချာ ထုတ်ပြီး ဘယ်သူမှ မမြင်ခင် အနောက်တံခါးကနေ တိတ်တိတ် လေး ထုတ်ပြီး ဖရက်ရဲ့အိမ်ဆီကို သယ်ပြေးသွားတယ်။

“သူ လိမ်လိမ်မာမာရှိရဲ့လား၊ စကားကော ပြောလားဟ” လို့ ဖရက်က မတီးလ်ဒါကို မေးတော့-

“ငါတို့သူ့ကြောင့် တော်တော်ပျော်ရတယ်ဟ၊ ငါ့မိဘတွေက သူ့ကို အသည်းစွဲပဲ” လို့ မတီးလ်ဒါ ပြန်ပြောတယ်။

သင်္ချာစွမ်းရည်

မတီးလိဒါဟာ သူ့မိဘတွေကို လူကောင်းသူကောင်းတွေ ဖြစ်စေချင်တယ်။ ချစ်တတ်စေချင်တယ်။ နားလည်မှု ပေးတတ်ပြီး ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ ဉာဏ်ပညာ ကြီးစေချင်တယ်။ သူ့မိဘတွေမှာ ဒီလို အရည်အချင်းတွေ မရှိတဲ့အတွက် ကြောင့်မတီးလိဒါလေးမှာ အမြဲစိတ်ညစ်နေရတယ်။ အနိုင်ကျင့်ခံရတဲ့ အချိန် တိုင်း သူ့အဖေရော၊ အမေရောကို ပညာပေးဖို့အတွက် ဂိမ်းအသစ် တစ်ခုခုကို အမြဲ တီထွင်တယ်။ သိပ်တော့ မလွယ်ဘူးပေါ့။

အသက်ရော၊ ခန္ဓာကိုယ်အရွယ်အစားရော သိပ်ငယ်နေတဲ့အတွက် မတီးလိဒါရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အားထားရာဟာ ဉာဏ်ပညာပဲ။ ပြဿနာ တွေကို ဖြေရှင်းတဲ့အခါ ဉာဏ်ကို လွှာသုံးတတ်တော့ ကြော့ကြော့မော့မော့ လေး ဖြေရှင်းပြီးသား ဖြစ်သွားတယ်။ အသက်ငါးနှစ်အရွယ် မိန်းကလေး တွေက လူကြီးတွေ ပြောစကားကို လိုက်နာရတယ်။ မလိုက်နာရင် မလိမ္မာဘူး လို့ လူတိုင်းက ယူဆကြတာကိုး။ သူဟာ ညနေစာကို တီဗွီကြည့်ရင်း စားရ တယ်။ တနင်္လာနေ့ကနေ သောကြာနေ့ နေ့လယ်တိုင်း အိမ်မှာ တစ်ယောက် တည်း နေခဲ့ရတယ်။ တစ်ခုခု ပြောလိုက်တိုင်း “ပါးစပ်ပိတ်ထားစမ်း” လို့ ပြောခံရတယ်။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘေးကင်းဖို့၊ အနိုင်ကျင့်မခံရဖို့ ပျော်စရာကောင်း တဲ့ ပညာပေးနည်းတွေကို သုံးကြည့်တယ်။ ဒီပညာပေးနည်းတွေကလည်း အနည်းနဲ့ အများတော့ အလုပ်ဖြစ်တယ်လို့ ပြောလို့ ရတယ်။ မတီးလဲဒါ ပညာပေးတာ ခံလိုက်ရတိုင်း မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ရဲ့ အနိုင်ကျင့် ဗိုလ်ကျချင်တဲ့ စိတ်ဟာ ရက်တော်တော်များများ ငုပ်လျှိုးသွားတတ်တယ်။

ကြက်တူရွေး တစ္ဆေခြောက်နည်းကြောင့် မတီးလဲဒါရဲ့ မိဘတွေဟာ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်လောက် ငြိမ်ကျသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြီးတိုင် ငြိမ်ကျ သွားတာတော့ မဟုတ်ဘူး။ တစ်နေ့မှာ နောက် ပြဿနာတစ်ခုက ပေါ်လာခဲ့ပြန် တယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ် အလုပ်က ပြန်ရောက်လာတော့ မတီးလဲဒါနဲ့ သူ့အစ်ကို ဟာ တီဗွီ-ညစာစားဖို့ သူ့အမေ ထမင်းပန်းကန် ယူလာတာကို စောင့်နေကြ တယ်။ တီဗွီကိုတော့ မဖွင့်ရသေးဘူး။

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ လိမ္မော်ရောင်အောက်ခံနဲ့ အစိမ်းရောင်အကွက်ကျဲ ကြီးပါတဲ့ ကုတ်အင်္ကျီကို အဝါရောင် နက်ကတိုင်နဲ့ တွဲဝတ်ထားတယ်။ သူဟာ အဝတ်အစားကို အဲဒီလို မထော်မနန်းတွေ သိပ်ဝတ်တာ။ သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဆင်းရဲသား မြင်းပွဲခိုင်တစ်ယောက်ကို သူ့သမီး မင်္ဂလာဆောင် မှာ တွေ့ရတဲ့အတိုင်းပဲ။ အဖေကို ကြည့်ရတာ ဒီနေ့ တော်တော် ပျော်လာ ပုံပဲ။ သူ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်၊ လက်ဖဝါးနှစ်ဖက်ကို ပွတ်လိုက်ပြီး သူ့သားကို မိန့်ခွန်း စခြေတော့တယ်။ “ငါ့သားရေ၊ မင့်အဖေကတော့ ဒီနေ့ အလုပ်မှာ တော်တော် အောင်မြင်နေပြီလို့ပြောလို့ရတယ်။ မနေ့ကထက် ဒီနေ့ တော်တော် လေး ချမ်းသာလာတယ်။ မနက်ကထက် ညမှာ ပိုပြီး ချမ်းသာလာတယ်ကွာ၊ တစ်ရက်ကို အမြတ် မြူးမြူးမြက်မြက်ရတဲ့ ကားမျိုး ငါးစီးထက်မနည်း ရောင်း ရတယ်။ ဂီယာဘောက်စ်ထဲ ထည့်တဲ့ လွှစာမှုန့်ရယ်၊ စပီဒီမီတာနဲ့ ချိတ်ထား တဲ့ လျှစ်စစ်လွန်ချောင်းရယ်၊ သုတ်ဆေး နည်းနည်းရယ်၊ ကလိမ်ကကျစ် ဉာဏ်လေး နည်းနည်းပါပါးရယ် ပေါင်းလိုက်တော့ ငတုံး ငအတွေ့ သဘော ခွေပြီး ဝယ်ကြတော့တာပဲကွာ”

အိတ်ကပ်ထဲက ဘောက်ချာစာရွက်တချို့ကို ထုတ်လိုက်တယ်။

“သေချာနားထောင် လူလေး” လို့ အဖေက မတီးလဲဒါကို လျစ်လျူ ရှုပြီး သူ့သား မိုက်ကယ်ကို မိန့်ခွန်းခြေတယ်။

“တစ်နေ့နေ့ကျရင် ငါ့သားကို ဒီအလုပ်ထဲမှာ အဖေလိုဦးဆောင်နိုင် စေချင်တယ်။ အဲဒီတော့ အခြေခံအနေနဲ့ တစ်နေ့စာ အမြတ်တွက်တဲ့ နည်းကို သင်ပေးမယ်။ အဲဒီတော့ စာရွက်တစ်ရွက်ရယ် ခဲတံတစ်ချောင်းရယ် သွား ယူခဲ့။ မင်း ဘယ်လောက် တွက်နိုင်မလဲ ကြည့်ရအောင်”

မိုက်ကယ်ဟာ စာရေးကိရိယာတွေ သွားယူတယ်။

“ဒီစာရင်းတွေကို ချရေးစမ်း” အဖေက စာရွက်မှာ ပါတဲ့ စာရင်း တွေကို ဖတ်ပြတယ်။

“နံပါတ်တစ် ကားကို ၂၇၈ ပေါင် နဲ့ ဝယ်ပြီးတော့ ၁၄၂၅ ပေါင် နဲ့ ရောင်းတယ်။ ရလား”

အသက် ဆယ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတဲ့ မိုက်ကယ်က ကိန်းဂဏန်းတွေကို နှစ်နေရာခွဲပြီး သေသေချာချာရေးတယ်။

“နံပါတ်နှစ် ကားကို ၁၁၈ ပေါင် နဲ့ ဝယ်ပြီးတော့ ၇၆၀ နဲ့ ရောင်း တယ်။ လိုက်မိလား ငါ့သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ရပါပြီ”

“နံပါတ်သုံး ကားကို ၁၁၁ ပေါင် နဲ့ ဝယ်ပြီးတော့ ၉၉၉ ပေါင် ၅၀ ပဲနိစ် နဲ့ ရောင်းလိုက်တယ်”

“နောက်တစ်ခေါက် ပြန်ပြောပါဦး အဖေ၊ ဘယ်လောက်နဲ့ ရောင်း လိုက်တာလဲ”

“၉၉၉ ပေါင်နဲ့ ၅၀ ပဲနိစ်”

“စကားမစပ် အဖေမှာ တကယ်လန်းတဲ့ မားကက်တင်း နည်းဗျူဟာ တစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကတော့ ကားဈေးကို ဆိုတဲ့အခါ တစ်ထောင်တန်ကို တစ်ထောင်လို့ ဘယ်တော့မှ မပြောနဲ့။ ကိုးရာကိုးဆယ့်ကိုးပေါင်နဲ့ ပဲနိ ငါးဆယ် လို့သာဆို၊ တချို့ ဈေးဝယ်သူတွေက အဲဒီလိုမှ ဝယ်ဖို့ စိတ်ဝင်စား ကြတာ။ ပဲနိစ်လေး နည်းနည်းပဲ လျှော့လိုက်တာလေးက မထင်မှတ်ထား လောက်အောင်ကို အဝယ်လိုက်တယ်ကွ။ မိုက်တယ် မဟုတ်လား” (* ၁၀၀ ပဲနိစ် = ၁ ပေါင်)

“ရှယ်မိုက်တာပဲ၊ အဖေက အရမ်းတော်တာပဲ”

“ကဲ ဆက်ပြောမယ်၊ နံပါတ်လေးကားက ၈၆ ပေါင်နဲ့ဝယ်ပြီးတော့ ၆၉၉ ပေါင်တောင် ရောင်းခဲ့ရတာ၊ အဲဒီကားက ဝယ်ခဲ့တုန်းက စုတ်ပြတ်ကို သတ်နေတာပဲကွာ”

“အဖေ့ သိပ်မမြန်နဲ့လေ” ဂဏန်းတွေကို စာရွက်ပေါ် ချရေးရင်း ပြောတယ်။

“ရပြီ အဖေ၊ ဆက်ပြောတော့”

“နံပါတ်ငါး ကားက ၆၃၇ ပေါင် ဝယ်ပြီးတော့ ၁၆၄၉.၅၀ပေါင် ရောင်းရတယ်၊ အကုန် ရေးပြီးပြီလား သား”

“ဟုတ်ကဲ့ အဖေ၊ ရေးပြီးသွားပြီ” စာရွက်မှာ သေချာ ငုံ့ရေးရင်း ပြောတယ်။

“ကောင်းပြီ၊ ဒီတော့ ဒီနေ့ ရောင်းရတဲ့ ကားငါးစီးအတွက် အမြတ် ဘယ်လောက်ရလဲ ဆိုတာ တွက်ပေတော့ ငါ့သားရေ၊ တွက်ပြီးရင် အဖေ့ကို လာပြော၊ ငါ့သား ဘယ်လောက် တော်လဲ ကြည့်ရတာပေါ့ကွာ”

“ကိန်းဂဏန်းတွေက အများကြီးပဲ အဖေရ” လို့ မိုက်ကယ်က ပြောတယ်။

“ဒါပေါ့၊ ကိန်းတွေ အများကြီးပဲပေါ့ကွ၊ ဒါပေမဲ့ မင်းဟာ အဖေ့လို လုပ်ငန်းရှင်ကြီး ဖြစ်သွားတဲ့အခါ သင်္ချာကို လုံးဝတော်သွားစေရမယ်၊ အဖေ တွက်ချက်စွမ်းရည်ကတော့ ခေါင်းထဲမှာ ကွန်ပျူတာတစ်လုံး ရှိနေသလိုကို ထင်ရတယ်ကွ၊ ဒါတွေကို ဆယ်မိနစ်အတွင်း အဖေ တွက်နိုင်တယ်”

“အဖေက စိတ်တွက်နဲ့ တွက်လိုက်တာလား”

“စိတ်တွက်တော့ ဘယ်ဟုတ်မလဲကွ၊ ဘယ်သူမှ ဒီလောက် ကိန်းဂဏန်းအကြီးကြီးကို စိတ်တွက်နဲ့ မတွက်နိုင်ပါဘူးကွာ၊ အဖေ တွက်ရင်တော့ သိပ်မကြာဘူးလို့ ပြောချင်တာ၊ တွက်ပြီးသွားရင် ဒီနေ့အတွက် အမြတ် ဘယ်လောက် ရသလဲ ဆိုတာ အဖေ့ကို ပြော၊ အဖေနဲ့ အဖြေတိုက်ကြမယ်”

မတီးလံဒါက တိတ်တိတ်လေး ထိုင်နေရင်းက “အဖေ အားလုံး ပေါင်း ၄၃၀၃.၅ ပေါင်နဲ့ ၅၀ ပဲနီ မြတ်တယ်”

“ရွှီးမနေနဲ့၊ ငါတို့သားအဖက ကိန်းဂဏန်းအကြီးကြီးတွေ တွက်ရင်း အလုပ်ရှုပ်နေတာနော်၊ ကစားနေတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဒါပေမဲ့ အဖေကလည်း...”

“တော်တန်တိတ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုသိပ်တော် သိပ်တတ်နေသယောင် လာမလုပ်နဲ့”

“အဖေ့အဖြေကို ကြည့်လိုက်ပါဦး” လို့ ညင်ညင်သာသာလေး ပြောတယ်။

“အဖြေမှန်က ၄၃၀၃.၅ ပေါင်နဲ့ ၅၀ ပဲနီ၊ ဟုတ်လား မဟုတ်လား”

အဖေက စာရွက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့အံ့ဩမှင်တက်သွားပြီး ခဏလေး တိတ်သွားတယ်။ တိတ်ဆိတ်မှုက အပ်ကျသံတောင် ကြားရ လောက်တယ်။ ပြီးတော့ အဖေက ပြောတယ်။

“မင်းအဖြေကို ပြန်ပြောစမ်း”

“၄၃၀၃.၅ ပေါင်နဲ့ ၅၀ ပဲနီ” လို့ မတီးလံဒါက ဖြေတယ်။

အဖေက ပြန်ငြိမ်သွားပြန်တယ်။ အဖေ့မျက်နှာဟာ တဖြည်းဖြည်း မည်းမှောင်ပြီး နီလာတယ်။

“အဖြေမှန်တယ် မဟုတ်လား အဖေ” လို့ မတီးလံဒါကပြောတယ်။

“မင်း... မင်း... ညာတာ” အဖေက ရုတ်တရက် မတီးလံဒါကို လက်ညှိုးထိုးပြီး အော်ငေါက်တယ်။

“မင်း ငါ့ဘောက်ချာစာရွက်ကို ခိုးကြည့်ထားတယ် မဟုတ်လား၊ မှန်မှန်ပြောစမ်း”

“အဖေကလည်း အဖေက ခုနလေးတင်မှ အပြင်က ပြန်လာတာ လေ” လို့ မတီးလံဒါက ပြန်ချေပတော့-

“ဒါ ငါ့စာရွက်ကို ခိုးကြည့်ထားတာကလွဲလို့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင် ဘူး၊ ငါ့ကို လာမရှုပ်စမ်းနဲ့” လို့ အဖေက အော်ပြောတယ်။ “ဒါပေါ့၊ မင်း ကြည့်ကို ကြည့်ထားလို့ ဖြစ်မယ်၊ သေချာပေါက် ခိုးကြည့်ထားတာပဲ၊ ကမ္ဘာ ပေါ်မှာ ဒီလို မြန်မြန် တွက်နိုင်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ အထူးသဖြင့် မင်းတို့မိန်းကလေးတွေက ပိုလို့တောင် မတွက်နိုင်သေးတာ၊ မင်းက တကယ့် ကလေးလေးပဲ ရှိသေးတာ၊ တကယ့် ကလိမ်ကကျစ်၊ အလိမ်အညာမလေးပဲ”

အဲဒီအချိန်မှာပဲ အမေက ညစာစားဖို့အတွက် ပန်းကန်တွေ သယ်လာ တယ်။ ဒီနေ့ည ညစာကတော့ အမေ ဘင်ဂျီတီးရာက ဝယ်လာတဲ့ ငါးကြော်နဲ့ အာလူးချောင်းကြော်။ ဘင်ဂျီသွားတီးတဲ့အခါ အမေက စိတ်ရောကိုယ်ပါ ပင်ပန်းတယ်ဆိုပြီး ဟင်း မချက်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘင်ဂျီသွားတီးတဲ့နေ့တိုင်း ညနေစာကတော့ ငါးကြော်နဲ့ အာလူးချောင်းကြော်ပဲ။

“ဟယ်ရီ၊ ရှင် ဘာတွေ ဖြစ်နေတာလဲ၊ ရှင့်မျက်နှာက ဘာလို့ အဲဒီ လောက် စူပုပ်နေရတာလဲ” လို့ ညစာပန်းကန်ကို စားပွဲပေါ်ချရင်း မေးတယ်။

“မင်းသမီးက တကယ့်ကလိမ်ကကျစ်နဲ့ အလိမ်အညာမလေးပဲ” လို့ အဖေက ပြောရင်း ငါးကြော်နဲ့ အာလူးချောင်း ထည့်ထားတဲ့ ပန်းကန်ကို ယူပြီး ပေါင်ပေါ်တင်လိုက်တယ်။ အမေက-

“အားလုံး တိတ်ကြစမ်း၊ တီဗွီကြည့်မယ်၊ ဘယ်သူမှ စကား မပြော နဲ့တော့၊ ဘာအသံမှ မကြားချင်ဘူး”

ရွှေရောင်ဆံပင်လေးနဲ့ လူကြီးမင်း

စာရင်းသင်္ချာတွက်တာနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သူ့အဖေ သူ့ကို အနိုင်ကျင့်တာဖြစ်တဲ့ အတွက် အဖေ့ကို အပြစ်တစ်ခုခု ပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ တီဗွီ အစီအစဉ်ဆီ စိတ်မရောက်ဘဲ ငါးကြော်နဲ့ အာလူးချောင်းကြော် စားရင်း အဖေ့ကို ဘယ်လို အပြစ်ပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ စဉ်းစားနေလိုက်တာ အိပ်ရာထဲရောက်တော့မှ အကြံတစ်ခု ရတယ်။

နောက်နေ့ မနက်ခင်းမှာ မတီးလ်ဒါဟာ မနက်အစောကြီးထဲ ရေချိုး ခန်းထဲ ဝင်ပြီး ရေချိုးခန်း တံခါးသော့ကို ပိတ်တယ်။ မတီးလ်ဒါရဲ့ အမေ မစွစ်ဝမ်းဝုဒ်ဟာ သူ့ဆံပင်ကို ဘားကျွမ်းသမားတွေရဲ့ တောက်ပြောင်နေတဲ့ ဆံသားတွေလို ရွှေရောင်လေး ဆိုးထားတယ်။ မစွစ်ဝမ်းဝုဒ်ဟာ တစ်နှစ်နှစ်ခါ ဆံပင်ဆေးဆိုးတယ် ဆိုပေမယ့် ဆံသားတွေ ရွှေရောင်ပိုတောက်ပြီး သွက်နေအောင် တစ်လတစ်ခါ သို့မဟုတ် တစ်လနှစ်ခါလောက်တော့ ဆံပင် ကို “ရွှေရောင်ဆံပင် အားဖြည့်ဆိုးဆေး” သုံးပြီး ဆံပင်ကို သ နေကျ။ အဲဒီ ဆေးနဲ့ သ လိုက်ရင် ဆံပင်အရင်းနားက အသစ်ထွက်လာလို့ အရောင် ပြောင်း တာတွေကို အရောင်ညှိပေးလိုက်သလို ဖြစ်သွားတယ်။ ရေချိုးခန်းထဲက ဗီရိုထဲ ထည့်ထားတဲ့ “ရွှေရောင်ဆံပင် အားဖြည့်ဆိုးဆေး” ပုလင်းမှာ “သတိ။

ပါရော့ဆိုက်ဆေးရည် (ဆံပင်ချွတ်ဆေးအဖြစ် သုံးရသော ဟိုက်ထရိုဂျင် ပါရော့ဆိုက်အရည်) ဖြစ်သည်။ ကလေးငယ်များနှင့် ဝေးဝေး ထားပါ” ဆိုတဲ့ သတိပေးစာလေး ကပ်ထားတယ်။ ဒီစာကြောင်းလေးက မတီးလ်ဒါကို ဒီအကြံရဖို့ ဆွဲဆောင်ထားတာပဲ။ မတီးလ်ဒါရဲ့ အဖေ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ သူ့ရဲ့နက်မှောင်နေတဲ့ဆံသားတွေကိုသေသေသပ်သပ်ညှပ်ထားပြီးအလယ် ခွဲခွဲထားတယ်။ မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ နက်မှောင် သန်စွမ်းတဲ့ ဆံသားတွေကို အကြောင်းပြုပြီး သိပ်ကို စိတ်ကြီးဝင်တတ်တာ။

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ သူ့ဆံပင်သူ သပ်ပြီး “သိပ်ကို သန်စွမ်း နက်မှောင် နေတဲ့ ဆံပင်တွေကွာ” လို့ ပြောရတာကို သိပ်သဘောခွေတယ်လေ။ အဲဒီလို ပြောတော့ မတီးလ်ဒါက-

“ဆံပင်ကောင်းမယ့်အစား ရှိတ်စပီးယားလို ဦးနှောက်လေး ကောင်း ပါတော့လား” လို့ ပြောခဲ့ဖူးတယ်။

“ဘယ်သူ့လို?”

“ရှိတ်စပီးယား”

“သူက ဉာဏ်ကောင်းတယ်လား”

“ဉာဏ်တော့ ရှယ်ကောင်းပဲ”

“ဆံပင်ကော အဖေ့လောက် ကောင်းရဲ့လား”

“သူက ထိပ်ပြောင်ကြီး ဖေဖေရဲ့ ဟိဟိ”

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်က ဆံပင်သ ရင်း စကားပြောရာကနေ မတီးလ်ဒါကို ဆတ်ခနဲလှမ်းကြည့်ပြီး-

“မင်း အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ နောက်တောက်တောက် စကားတွေပြောမယ့် အစား ပါးစပ်ကို ပိတ်ထားလိုက်”

မစ္စတာဝမ်းဝုဒ်ဟာ တောက်ပ သန်စွမ်းနေတဲ့ သူ့ဆံပင်တွေကို မနက်ခင်းတိုင်း “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” တွေကို ရွဲနစ်နေအောင် လိမ်း ရင်း ပီတိတွေ ဖြာနေတတ်တယ်။ “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” ပုလင်းကို ဘေစင်ဘေးက သွားတိုက်ဆေး၊ သွားတိုက်တံတွေ ထားတဲ့ နားလေးမှာ ထားတယ်။ မနက်ခင်း မုတ်ဆိတ်ရိတ်ပြီးတိုင်း “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” ကို လိမ်းနေကျ။ အဖေဟာ ဆံပင်နဲ့ ဦးရေပြားကို ဒီဆီလိမ်းတိုင်း ပါးစပ် ကလည့်ပြီး

“အာ... ဟာ... လန်းသွားပြီကွယ်... လန်းသွားပြီ၊ ဒီနေရာလေးကို များများလေးလေး လိမ်းမယ်၊ ဆံပင်အမြစ်တွေအထိ ရောက်အောင် နာနာလေး ပွတ်ပစ်မယ်” လို့ ရေရွတ်ပြီး လိမ်းနေကျ။ မတီးလိဒါဟာ မနက်ခင်းတိုင်း သူ့ အခန်းကနေ ဒီအသံတွေကို နားနဲ့မဆံ့အောင် ကြားနေကျ။

ဒီနေ့ မနက်ခင်းမှာတော့ မတီးလိဒါဟာ လော့ချထားတဲ့ ရေချိုးခန်းထဲကို ရောက်နေတယ်။ အဖေ့ရဲ့ “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” ဘူးကို ဖွင့်ပြီး လေးပုံသုံးပုံလောက်ကို ဘေစင်ထဲကို သွန်ပစ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အမေ့ရဲ့ “ရွှေရောင်ဆံပင် အားဖြည့်ဆိုးဆေး” ကို အဖေ့ “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” ဘူးထဲကို လောင်းချလိုက်တယ်။ နှံ့သွားအောင် ဘူးကို သေချာ လှုပ်ခါတယ်။ အဖေ့ “ဆံပင်သန် ခေါင်းလိမ်းဆီ” ဘူးကို နေရာတကျ ပြန်ထားတယ်။ အမေ့ “ရွှေရောင်ဆံပင် အားဖြည့်ဆိုးဆေး” ဘူးကိုလည်း ဗီရိုထဲကို ပြန်ထည့်ထားလိုက်တယ်။ ခုထိတော့ အရာရာဟာ စီစဉ်ထားတဲ့အတိုင်း ကွက်စတီ။

မနက်စာစားချိန်မှာ မတီးလိဒါဟာ သူ့နေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်ပြီး ကွန်းဖလိတ်(cornflake) စားနေတယ်။ သူ့အစ်ကိုကတော့ သူနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်ပြီး စတော်ဘယ်ရီယိုနဲ့ မြေပဲနှစ် သုတ်ထားတဲ့ ပေါင်မုန့်ကိုပလုတ်ပလောင်းစားနေတယ်။ အမေကတော့မီးဖိုခန်းရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာ မနက်စာအနေနဲ့ အဖေစားနေကျဖြစ်တဲ့ ကြက်ဥကြော်